Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67–74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (scan từ microfilm của Library of Congress)

★ **Chiến-sự: Tảo-thanh sào-huyệt giặc ở Cô-Tô: hạ 120 tên, 200 tên quy-thuận** ★ **Cháy: một trại gia-đình binh-sĩ và một xưởng gạch**
★ **Đại-Hàn: Các phe đối-lập thỏa-hiệp sẽ lập chính-phủ liên-hiệp giao thời** ★ **Dịch-hạch: thêm một trường-hợp ở vùng Chợ-Quán**

VIỆT-NAM CỘNG-HÒA NĂM THỨ 9 — Năm thứ 10 — Số 2.486 — Giá 2 đồng — NGÀY THỨ TƯ 3-4-1963 — 10 tháng Ba Quý-Mão

Ngôn-Luận

Nhật-báo thông-tin nghị-luận hữu-ích của mọi gia-đình
Chủ-Nhiệm và Chủ-Bút : HỒ-ANH — Tổng-Thư-Ký Tòa Soạn : TỪ-CHUNG
Điện-thoại 25.528 – Hộp thư số 6 — Tòa-Soạn và Trị-Sự 86 đường Lê Lai – Saigon

Mua số báo này quý bạn nhớ hỏi phụ bản kết quả xổ số Kiến-Thiết

Sắp trở ngày thi
Không cần học thâu đêm đến sáng mà
Vừa học vừa chơi
VẪN CÓ HIỆU QUẢ
NHỚ MUA GẤP
PHỤ TRƯƠNG NGÔN LUẬN
BÉ NGÔN BÉ LUẬN
SỐ 151
ra ngày 6-4-1963
đăng trọn bài
LUYỆN THI
PHÁP VĂN
(tiếp theo bài Luyện thi Văn Vật và Hóa Học THPT đã đăng trong hai số báo trước)
Người ra câu đố mục
GIẢI TRÍ BỘ
Nữ sinh có mẫu thêu, cách làm chiếc khung ảnh để tặng bạn; nam sinh thợ điện v.v... làm thy điện v.v...
Văn bản 2 đồng

Bạn đọc Miền Trung nhớ đọc kết quả Xổ Số đồng lúc thứ hai trong số báo ra ngày mai.

Các phe đối lập ở Đại-Hàn thỏa hiệp

LẬP CHÍNH-PHỦ GIAO THỜI

CẦM QUYỀN TỚI KHI TỔNG TUYỂN CỬ

- Tổng-Thống Guatemala vừa bị lật ca ngợi đảo chính
- Anh Mỹ cùng hợp sức « bảo vệ » chế độ Castro.

NƯU-ƯỚC.— Một đài phát thanh ở Nữu ước loan tin ông Miguel Ydigoras, Tổng Thống Guatemala vừa bị lật đổ, đã đúng phi cơ đi tị nạn cùng vợ đến Managua thuộc Nicaragua tối 31-3. Theo đài này thì ông Ydigoras có nói cuộc đảo chính có lợi cho Guatemala và cho toàn thể Trung Mỹ châu.

Đại Hàn : đã có thỏa hiệp

HÀN THÀNH.— Sau be cuộc thương thuyết liên tiếp giữa Quyền Tổng Thống Phác chính Hy và hai nhân vật đối lập là cựu Tổng Thống Doãn Phổ Thiện và cựu Thủ Tướng Hồn Chưng hai bên đã thỏa hiệp về việc : sẽ lập một tây ban công tác phụ trách nghiên cứu chi tiết một kế hoạch để lập một chính phủ giao thời. Chính Phủ này sẽ gồm có các lãnh tụ quân sự lần dân sự, sẽ cầm quyền cho tới ngày tổ chức bầu cử và bầu một chính phủ hoàn toàn dân sự.

Người Cu-ba lưu vong phản ứng

HOA THỊNH ĐỐN.— Sau khi nhóm « Alpha » (người Cuba chống Nga, Mỹ tổ chức tuần phòng các tiết nhóm khởi đề ngăn ngừa những vụ trên tất diễn. Một lãnh tụ Cu-ba lưu vong cũng kích sự việc này và nói « để là một hành động đi ngược lại chủ nghĩa Monroe ». « Đó là hành động bảo vệ việc Nga chiếm đóng Cu-ba ».

Tuy vậy Nga vẫn chưa bắt lòng. Trong khi đó chính phủ Anh loan báo sẽ bỏ vực tiêu với Mỹ để chận các tàu Cu-ba chống Cộng.

Tiếp theo D trang 1

BÁC-SĨ

Hoàng-Văn-Đức

không ra ứng - cử

SAIGON. — Trong số báo ra ngày mồng 2-4 chúng tôi có loan tin hai ông Hoàng văn Đức (Bắc tả) và Lê văn Nghiêu (Luật sư) sẽ ra ứng cử dân biểu đơn vị 1 Saigon thay thế cô dân biểu Đỗ Mạnh Quát. Nay chúng tôi được bác sĩ Đức gửi thư tới yêu cầu cải chính rằng ông không hề có ý định ra ứng cử : vậy xin nói lại cho rõ.

2 đám cháy lớn

- Một xưởng gạch
- 1 trại gia đình binh sĩ

SAIGON. — Khoảng 11 giờ đêm, xưởng gạch của ông Lưu văn Tỉnh ở Phú Định thình lình bốc cháy. Ngọn lửa bắt cháy tấm vách là dậy trại. Trại này bằng lá nên lửa cũng đề bén và phát cháo lan rất to. Thấy lửa, đồng bào kế cận vội tới hợp lực cùng chủ nhân trong hàng giờ đồ trại 3 (chưa cháy) đề chận lửa, một mặt tưới nước, dập tắt ngọn được lớn. Nhưng xưởng gạch cũng bị thiệt hại tới trên 30 ngàn. Theo cuộc điều tra sơ khởi thì nguyên

Xem tiếp C trang 4

3 cảnh phạm chính (từ trái sang phải) : Ngô văn Năng, Phan Khoa và Ly kim Nhượng. (H.T.)

Ca-sĩ hấu ăn

bị hóc xương gà

LUÂN ĐÔN (AFP). — Ca sĩ Anh Frankie Vaughan bị mắc xương gà nơi họng, hôm 31-3 đã được đưa vào bịnh viện chuyên về Tai, Mũi, Họng ở Luân Đôn đề mổ cấp tốc. Nhưng khi ca sĩ này vừa nằm lên bàn mổ thì khúc xương gà đã tự động văng ra. Bởi vậy chẳng ca sĩ này khỏi bị mổ cuống họng.

Tin tức tổng hợp

BẮC-SĨ THƯỜNG-TRỰC — Thứ Tư 3-4-1963
(Trực : 13 giờ đến 15 giờ. Chiều : 19 giờ đến 6 giờ sáng hôm sau)

B.S. Đặng văn Bông 49A, đường Võ Tánh	Saigon
B.S. Lê văn Triêu 25, đường Phát Diệm	Saigon
B.S. Nguyễn thị Mai 9, đường Trần quốc Toản	Saigon
B.S. Tạ văn Du 406, đại lộ Đồng Khánh	Cholon

TUẦN DƯƠNG HẠM HMS LION VIẾNG SAIGON

SAIGON.— Tòa Đô Chính thông báo : Tuần Dương hạm HMS Lion thuộc Hải quân Anh sẽ đến thăm Việt Nam từ 5 đến 9-4-63. Trong 2 ngày 5 và 6-4-63 sẽ có nghi lễ đặt hoa đài bia chiến binh. Vậy đồng bào hãy an tâm khi nghe những tiếng nổ trong 2 ngày nói trên. (VTX)

KIỀU BÀO Ở VẠN TƯỢNG GIÚP NẠN NHÂN HÒA HOẠN

SAIGON.— Đáp lời kêu gọi của Bộ Ngoại Giao, kiều bào ở Vạn Tượng đã quyên được 125 Mỹ kim (trên 10 ngàn đồng) đề giúp nạn nhân hỏa hoạn tại Vĩnh Hội. Số tiền trên kiều bào sẽ nhờ Bộ Ngoại Giao chuyển cho Phòng trao Tương trợ đồng bào nạn nhân bão lụt và hỏa hoạn.

KHÓA HỘI-THẢO CỦA PHÙ-LUÂN-HỘI

SAIGON.— HM 17 giờ ngày 3-4, Phù Luân Hội Trung Ương Saigon sẽ khai mạc khóa hội thảo về « Những vấn đề chính yếu trong việc thăng-hoa ý nghiệp », tại giảng đường Học viện Cộng Sản Hành Chánh. Buổi lễ khai mạc được đặt dưới quyền chủ tọa của Phó Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa.

MẤT CẢI TRINH TRẮNG VÌ KẺ CÓ VỢ, MỞ LỰU ĐẠN TỰ TỬ

PHÚ-CƯỜNG.— Ông Ea thành Lốy 28 tuổi có vợ là Trần thị Ngôn 20 tuổi và một con ở tại Ea Giang. Mới đây ông lên Bình Dương tìm vào Đèn vệ, được lên Trung đội Trưởng, còn vợ con ở Ea Giang. Tại đây, ông Lốy gặp cô Tiết (17 tuổi). Lốy tán tỉnh và nói đối là chưa vợ đề xin cưng cô Tiết chung sống. Tưởng thật, cô Tiết trao ngay cái trinh trắng của mình cho Lốy. Cuộc sống trống êm đềm, chẳng dè ngày 11-3, bà Ngôn lại bỏng con lên thăm chồng ; thấy chồng có vợ bé, bà Ngôn đau đớn bỏ con về. Cảm cô Tiết cũng đau đớn không kém và trách móc Lốy thì lại bị Lốy gạt chuyện hết cả mâm cơm đi. Đêm 27-3 sau khi đi tuần về Lốy đi lượn đạn quanh giường ngủ. Cô Tiết đoán ý, nên kịp bỏ ra, đi ra tới chỗ Lốy nằm thì lựu đạn nổ. Cô Tiết bị nguy chết. Lốy cũng bị nguy nửa ở trong nhà bị thương. (B.C)

GẶP VỢ NGỦ VỚI BẠN, ÔNG CHỒNG CHO TẤT CẢ

TÂY-NINH.— Khoảng tháng 2-63 vừa qua, ông Nguyễn bá Châu (39 tuổi, ở ấp Tịnh Phong xã An Tịnh) ra chợ Trảng Bàng mua đồ, rồi ông vào một quán cà phê để giải khát ; thình lình gặp Lê văn Phi (30 tuổi, góc người Phan Thiết) là người bạn cùng xứ với ông cũng đang ngồi giải khát. Ông Châu đến hỏi thăm tin tức quê nhà, rồi lại hỏi đến tương lai của bạn thì mới hay bạn đang thất nghiệp. Ông Châu liền rủ bạn về ở chung với mình. Hôm 31-3, ông Châu bắt gặp vợ đang sàn sẽ thịt chó với bạn. Ông khu là cửa lỗi xóm đến phân chứng và tuyên bố giao vợ cùng tiền bạc nhà cửa cho bạn, rồi ông xin vào ở chùa làm công quả. (TH.T)

KHI ÔNG CHỒNG BỈ THA TRỞ VỀ VỚI VỢ

TÂY-NINH.— Khoảng tháng 2-63 vừa qua, ông Nguyễn bá Châu (39 tuổi, ở ấp Tịnh Phong xã An Tịnh) ra chợ Trảng Bàng mua đồ, rồi ông vào một quán cà phê để giải khát ; thình lình gặp Lê văn Phi (30 tuổi, góc người Phan Thiết) là người bạn cùng xứ với ông cũng đang ngồi giải khát. Ông Châu đến hỏi thăm tin tức quê nhà, rồi lại hỏi đến tương lai của bạn thì mới hay bạn đang thất nghiệp. Ông Châu liền rủ bạn về ở chung với mình. Hôm 31-3, ông Châu bắt gặp vợ đang sàn sẽ thịt chó với bạn. Ông khu là cửa lỗi xóm đến phân chứng và tuyên bố giao vợ cùng tiền bạc nhà cửa cho bạn, rồi ông xin vào ở chùa làm công quả. (TH.T)

KHI ÔNG CHỒNG BỈ THA TRỞ VỀ VỚI VỢ

TÂY-NINH.— Ông Phạm văn Đ. (39 tuổi) ngụ tại ấp Long Vân xã Long Thành (Phú Khương, Tây Ninh) có vợ là bà Lê thị Phi (35 tuổi), hai vợ chồng ăn ở với nhau gần 20 năm nay và đã có 10 một con. Trước đây bà Phi bị bịnh đau lâm cho tâm trí, không đi được, và cô lẻ đo đó tính tình có phần dị kỳ hơn một chút. Ông Đ. (30 tuổi) ở ấp Mỏ Công (Thái Bình, Tây Ninh). Bà Phi biết chuyện chi cũng cách xa xin chồng nghỉ tối hãy con mà trở về với gia đình. Ông Đ. hỏi hận nên hồi 6 giờ sáng 1-4 ông lên với bà Phi tâm lý đạo chạt bằng ngay một khác cái dầu... sự. Bà Phi, sau chồng đi nhà thương và khóc như mưa như gió vì hành động ấy của chồng.

(T.K)

LÀM THIỆT MẠNG 1 EM BÉ

LONG-AN.— Nhân lúc ông Hội viên Cảnh Sát xã Phước Tuy đi công tác, Lâm tên Ngọc (Trung đội trưởng Dân vệ) đã lấy súng ra bắn chơi, rồng may đạn lạc trúng ngươn em Nguyễn hoài Tú (4 tuổi, con ông Nguyễn văn Điều, ở cách đồn một cây số). Sau khi gây tội nghiệp xong, Ngọc cũng vẹ con bỏ nhà trốn mất. Hiện nhà chức trách đang truy tầm Ngọc rất gắt.

(H.T)

ĐÃ TÌM THẤY XÁC CÔ GIÁO HỒNG

GIA-ĐỊNH.— Trong 2 số báo trước đây, chúng tôi có loan tin về vụ cô Phạm thị Nguyệt Hồng (24 tuổi) giáo viên trường Tiểu học Bình Tây, nhảy xuống cầu Bình Lợi tự tử và cuộc mò vớt xác vẫn chưa có kết quả. Mãi đến sáng 1-4 người ta mới tìm thấy xác cô Hồng trôi dạt vào bãi cát cách cầu Bình Lợi lối 200 th. Đến nay, dư luận đồn rằng cô Hồng tự tử mối tình của cô và ông N. (giáo sư) bị tội mẹ và dường như người gây ra cảnh đó vợ này là cô C., một người bạn của cô Hồng. Cũng theo lời đồn đại trên thì cô Hồng tự tử vì cô biết chắc là không thể bàn gì lại mối tình giữa cô và ông N. được nữa.

(P.T)

TIN RỠ VỀ CÁI CHẾT CỦA CÔ GIÁO NGUYỆT

SAIGON.— Trong số báo hôm qua, chúng tôi có loan tin cô giáo Nguyệt (trường Cầu Kho) đi họp tại trường thì ngã ngất rồi sau đó chết luôn. Nay chúng tôi được tin thêm là cô giáo Nguyệt chết trong lớp học lại một trường tư, nơi cô thường họp thêm.

Hạn chót nạp thuế

LƯU HÀNH XE TỰ ĐỘNG

SAIGON.— Tổng Nha Thuế vụ vừa ra thông cáo : kỳ hạn cuối cùng nạp thuế lưu hành xe tự động năm 1963 là ngày 30-4-1963. Sau ngày 30-4-63 sẽ có cuộc kiểm soát thuế lưu hành, nếu xe nào chưa nạp thuế sẽ phải trả thêm một số tiền phạt bằng một lần số thuế phải đóng.

Tiểu đoàn trưởng QUỐC - DÂN

Tiểu đoàn trưởng V.C. Tr-quốc-Dân kêu gọi bạn đồng ngũ

CHÚNG TA ĐÃ BỊ ĐẨY VÀO CON ĐƯỜNG HY-SINH VÔ ÍCH !

★ Trần-quốc-Dân quy thuận sau 20 năm làm đường

SÀI-GÒN.— Tin chính thức cho biết : Tiểu Đoàn Trưởng Việt-Cộng Trần-năm-Tây tức Quốc-Dân, quy thuận tại Quảng Tín, vừa viết một lá thư gửi cho các bạn đồng ngũ kêu gọi họ trở về với chính nghĩa quốc gia. Xin đăng tải nguyên văn lá thư ấy dưới đây :

Thân gởi các đồng-chí
Giải-phóng quân

Tôi là Thiếu tá Trần-năm Tây, bí danh Quốc-Dân. Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 65, Trung đoàn I, tỉnh cho các đồng chí biết :

Ngày 11-2-1963, tại Tam ky (Quảng Tín), tôi đã tới quy thuận Chánh phủ Việt Nam Cộng Hòa.

Trong các anh em đồng chí thuộc Tiểu đoàn 65 và Trung đoàn I, chắc là có anh em rất là vội vàng khi thấy tôi đã tới đây tự nguyện chiến đấu. Chính một số anh em, trong lần công với tôi thắc lượng về tình hình thế giới, trong nước và địa phương, đã nhận thấy rằng cuộc chiến tranh xâm lược và phá hoại miền Nam, dưới danh nghĩa "Giải Phóng" do Đảng Lao Động Việt Nam lãnh đạo, đã lâm vào một tình trạng hết sức khó khăn, khó mà có thể thoát.

Xem tiếp X trang 4

Các đường xe buýt

SẼ TĂNG GIÁ VÉ

SAIGON.— Trong số báo hôm qua, chúng tôi đã loan tin về vụ Nha Công quản định tăng giá vé xe buýt và chúng tôi cũng tính đã đồng thời hành khách chỉ mất thêm một đồng thì trong một tháng số bội thu sẽ là 6.000.000đ. Trừ một phí khoản, ít nhất cũng còn 4 triệu bạc lãi. Nay chúng tôi xin loan tin thêm để bạn đọc biết những đường nào sẽ tăng giá vé và tăng như thế nào.

Hạt Điện Hồng : Saigon—Bầy Hiền 4 đồng. Saigon—Hưng Phú 4đ. Saigon—Phú Nhuận 3đ. Thông thường Học từ 3 đồng tăng lên 4đ, từ Thông thiên học trở đi từ 4 đồng tăng lên 5đ. Saigon—Phi Long 5đ.

Hạt Chợ Lớn: Saigon—Cây Mai; tới Cây Gõ 5 đồng, tới Phú Lâm 6đ. Xóm Củi — Hàng xanh Hạt Tây Ninh 4đ. Phú Mỹ—Chợ Lớn 6đ. **Hạt Ngã Bảy :** Saigon Phú Thọ 4đ; Bến Cỏ Chợ Lớn sẽ bãi bỏ thay bằng đường Bà Chiểu Chợ-lớn và một đường **Hạt Gia-định** - Saigon—Phú Nhuận—Bà Chiểu 4 đồng. Riêng các đường Saigon — Trương Minh Giảng và Saigon—Tân Thuận chưa qui định lại giá cũ rõ. Giá biểu này sẽ chính thức được ban hành bằng một nghị định của Bộ Công Chánh. (T.T.L.)

Tại vùng Chợ Quán

cũng có người mắc dịch

SAIGON — Theo nguồn tin chưa được xác nhận thì tại vùng Chợ Quán hơn 528 đã có người chết vì dịch hạch.

Hiện nay Bộ Y Tế đã tổ chức một ngừa cho đồng bào nhưng vì thuốc chỉ tại viện Pasteur Saigon không đủ dùng nên nhiều người đến xin tem phải trở về không.

Hoạn nay dường như cơ quan Y Tế có gửi phái cho thuốc tới Đất đục xuống một số đông.

Nhựt chế tạo «mầu nhân tạo»

BONG KINH (Reuter.) — Một giới phẩu gia Nhựt tại bịnh viện Đại học dường Đông Kinh, bắc sĩ Kimoto cho hay hôm nay hai nhà chuyên môn đã chế được " máu nhân tạo ", với giọt đỏ của các người phụ tế máu đông.

Bác sĩ Kimoto cho biết rằng ông đã hoàn tất được một chất có thể thay hồng huyết cầu ở trong máu để đem dùng khi cho thần thể người ta. Chất này lấy ở trong máu loài vật.

(Xem tiếp trang 4)

Một lối trả lời

Theo báo chí Mỹ, thì quân đội Hoa Kỳ bày bỏ nhiều dụng cụ sản xuất vũ khí dang tiến hành đồ dang. Sự hủy bỏ kỳ có nghĩa là quân đội đã tiêu phí nhiều số tiền lớn vào sự tìm tòi chế tạo những vũ khí gần như không hiệu hoặc.

Quốc Hội Mỹ thấy thế bèn điều tra.

Trong chương trình điều tra của Quốc Hội có khoản tìm hiểu tới chiếc phi cơ khu trục nhỏ tầm T.F.X. do Ngũ Giác Đài giao cho Hãng General Dynamics nghiên cứu và sản xuất. Một vài dư luận khác nêu ý kiến rằng ta có phi cơ này nên trao cho Hãng Boeing phụ trách thì hơn.

Dù đó mà nếu ra giá thuyết là có thể nào vì những quyền lợi riêng tư mà Hãng General Dynamics được ký hợp đồng ?

Trước giả thuyết, trước dư luận, Tổng Thống Kennedy đã lên tiếng bênh vực ông Bộ trưởng Quốc Phòng Mac Namara.

Được cấp tiền bênh vực và sự ủng hộ tin nhiệm rõi, ông Mac Namara còn có một phản ứng ra sao nữa.

Ông cũng trả lời. Và ông trả lời bằng những con số. Ông cũng bỏ tất cả của riêng ông. (!)

Người ta chỉ việc so sánh tai ăn của ông Mac Namara và những vụ lúc đang làm bộ trưởng tất thấy ngay nếu có những " quyền lợi riêng tư " thì có quyền lợi ấy ly phải được thể hiện qua những con số.

Giá như ở một nước chậm tiến thì người ta còn ngờ những mưu chước phản phối khiến một

(Xem tiếp trang 4)

LẠC QUYÊN

GIÚP ĐỒNG BÀO NẠN NHÂN HỎA HOẠN TẠI VĨNH-HỘI

— Một nhóm Phạt Tử Ban Tập Phục	1.400đ.
— Tư thục Khuyến Học bộ sơ cấp	300đ.
—Số đã thu :	36.378đ
Tổng cộng :	38.078đ

HÔM QUA TÒA QUÂN-SỰ XỬ VỤ

VẬN-ĐỘNG DÂN - CHÚNG BỎ THÀNH ĐỒI HIỆP THƯƠNG VỚI V.C.

7 cán bộ V.C. bị phạt từ 2 năm tù tới 15 năm khổ sai

SAIGON. — Hôm qua 1.4.63, tòa án Quân sự đã nhóm lên tiếp hai buổi một xử xong vụ 8 cán bộ V.C. trong đặc khu sự Saigon Chợ-lớn, tổ chức tuyên truyền và hướng dẫn dân chúng Đô Thành đòi hiệp thương với V.C.

Vì vậy Phan Khoa tự Sáu Trung, Ngô văn Năng, Lê hữu Chí, Ngô văn Tại, Lý kim Nhượng, Nguyễn thị Xiêm, Nguyễn văn Hải và Phạm thị Nguyệt-Nga bị tòa kết án từ 2 năm tù tới 15 năm khổ sai.

Theo thuyết trình của cảnh sát, do sự phát giác của Ng.-v.-Qui (quận ủy viên quận 3 đặc khu V.C. đã thành Sài-gòn-Chợ-lớn), nhà chức trách bắt được Ngô-văn-Năng hồi tháng 11-1959. Ngoài ra, thêm sự chỉ điểm của Phan văn Năm, cán sự viên bán Bạch Mai Phạm Thọ 4d. Hạt Ngã Bảy : Saigon Phú Thọ 4đ; Bến Cỏ Chợ Lớn sẽ bãi bỏ thay bằng đường Bà Chiểu Chợ-lớn và một đường **Hạt Gia-định** - Saigon—Phú Nhuận—Bà Chiểu 4 đồng. Riêng các đường Saigon — Trương Minh Giảng và Saigon—Tân Thuận chưa qui định lại giá cũ rõ. Giá biểu này sẽ chính thức được ban hành bằng một nghị định của Bộ Công Chánh. (T.T.L.)

Xem tiếp H trang 4

BẢN DỌC VIỆT

Về bản kịch Le Cid

diễn trên đài phát thanh

L.T.S.— Tuần trước, nơi mục « Dân nói dân nghe », bạn Thầy-Gôn có góp ý kiến về bản kịch « Le Cid » đem diễn trên đài phát thanh. Hôm nay Ngôn-Luận nhận được hai lá thư cùng góp ý kiến về bài góp ý kiến của bạn Thầy-Gôn. Xin đăng tải để rộng đường dư luận.

Gởi ô. Thầy Gôn
báo NGÔN LUẬN

Ngạn ngữ có câu : « biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe », ấy vậy mà ông lại làm ngược lại với câu ngạn ngữ ấy, nghĩa là ông đã lựa bản điện một việc mà ông không bao giờ mò tay vào.

Ông đã viết bịch bao giờ chưa ? Ông đã đạo diễn, đã giảng dạy về kịch nghệ bao giờ chưa ? Chưa !

Thế mà ông lại nhè công kích một giáo sư đang dạy môn kịch nghệ

Xem tiếp T trang 4

V.C. khủng bố

tung lựu đạn

vào đám học-sinh

1 người chết, nhiều bị thương

LONG XUYÊN.— Tối 30 - 3 Trường Tư thục " Sao Mai " thuộc quận Thới Nốt (An Giang) có tổ chức một cuộc trình diễn văn nghệ và chiếu bóng nhân dịp lễ phát phần thưởng. Bọn V. C. không để thoa lác các em học sinh và mọi người được êm ấm trình diễn, tung lựu đạn vào khán giả. Một số thường dân bị thương nặng. Ngoài ra có một số thường dân khác cũng

Xem tiếp V trang 4

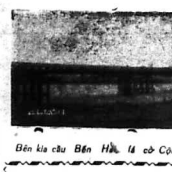

Bến kia cầu Bến Hải, là cờ Cộng sản vẫn còn phe phẩy mãu mưu...

TRÔNG THẤY

Đáng lắm

B.V.M., trước đây có gần bờ với cô H. Sau đó M. lấy vợ. H. lấy chồng. Trông thế là xong, nào ngờ M. vẫn tiếc rẻ người tình cũ nên một đêm kia mượn cớ đi đuổi chuột lén vào buồng H. bị chồng cô này đánh cho gần chết.

** Cái cô chồng như gặp chúa sáng,*
*Trai có vợ như rợ bóng bóng * (!)*
Bóng-bang anh gợi chữa xong,
Vội gì đứt cỏ vào vòng : oan-gia !

Cô ngày trước đích là của cậu,
Chưa trình tòa chưa của ai liều,
Bảo liều ngăng-ngẳng, chẳng liều,
*Cậu còn giờ *mắt* tình yêu... bạn bè.*

Nay cô đã kẻ-kẻ quản tử
**Chim vào lồng\- (2) đóng dữ tồn cùng !*
Thế mà cậu lại chơi ngông,
Nửa đêm vò-vẫn định sông vào buồng !

Bà vợ trẻ nhìn sương bỏ bẻ
Mối tình già hỏ để sơn sơn ?
Trách chi cậu chẳng nhìn đơn.

NAM-PHƯƠNG-SÓC

1) Tục ngữ.
2) Ngày nay em đi cô chồng.
Nhưc chăm vào lồng, như cá cần câu... (ca dao)

Dân-sự suy rộng

Ném lựu đạn

vào Quân-Cảnh

làm 2 người dân chết

SAIGON.— Theo V.T.X. thì tối 31-3 có hai quả lựu đạn đã nổ tại cửa hội trường ở Tỉnh lỵ Cao Lãnh, đúng lúc rạp Đồng Nguyên đang có xem đoàn Ngân Nguyệt (trình diễn tại hội trường này). Hai quả lựu đạn này do 2 Dân vệ viên địa phương say rượu ném vào toán Quân cảnh tuần tiễu để thoát thân, sau khi bị toán Quân cảnh bắt. Hiện chưa rõ có Quân cảnh nào bị thương không, nhưng được biết có 2 đồng bào tử thương và 13 đồng bào khác bị thương.

BÌNH LUẬN thời cuộc

Một lối trả lời

Theo báo chí Mỹ, thì quân đội Hoa Kỳ bày bỏ nhiều dụng cụ sản xuất vũ khí đang tiến hành đồ dang. Sự hủy bỏ kỳ có nghĩa là quân đội đã tiêu phí nhiều số tiền lớn vào sự tìm tòi chế tạo những vũ khí gần như không hiệu hoặc.

Quốc Hội Mỹ thấy thế bèn điều tra.

Trong chương trình điều tra của Quốc Hội có khoản tìm hiểu tới chiếc phi cơ khu trục nhỏ tầm T.F.X. do Ngũ Giác Đài giao cho Hãng General Dynamics nghiên cứu và sản xuất. Một vài dư luận khác nêu ý kiến rằng ta có phi cơ này nên trao cho Hãng Boeing phụ trách thì hơn.

Dù đó mà nếu ra giả thuyết là có thể nào vì những quyền lợi riêng tư mà Hãng General Dynamics được ký hợp đồng ?

Trước giả thuyết, trước dư luận, Tổng Thống Kennedy đã lên tiếng bênh vực ông Bộ trưởng Quốc Phòng Mac Namara.

Được cấp tiền bênh vực và sự ủng hộ tin nhiệm rõi, ông Mac Namara còn có một phản ứng ra sao nữa.

Ông cũng trả lời. Và ông trả lời bằng những con số. Ông cũng bỏ tất cả của riêng ông. (!)

Người ta chỉ việc so sánh tai ăn của ông Mac Namara và những vụ lúc đang làm bộ trưởng tất thấy ngay nếu có những " quyền lợi riêng tư " thì có quyền lợi ấy ly phải được thể hiện qua những con số.

Giá như ở một nước chậm tiến thì người ta còn ngờ những mưu chước phản phối khiến một

(Xem tiếp trang 4)

LẠC QUYÊN

GIÚP ĐỒNG BÀO NẠN NHÂN HỎA HOẠN TẠI VĨNH-HỘI

— Một nhóm Phạt Tử Ban Tập Phục	1.400đ.
— Tư thục Khuyến Học bộ sơ cấp	300đ.
—Số đã thu :	36.378đ
Tổng cộng :	38.078đ

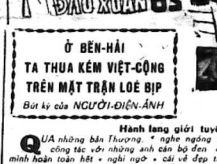

Hành lang giới tuyến

Ở BẾN-HẢI TA THUA KÉM VIỆT-CỘNG TRÊN MẶT TRẬN LOẠI BỊP

Bút ký của NGƯỜI-ĐIỆN-ÁNH

(Tiếp theo)

QUA những bản Thượng, « nghe ngóng » anh Đạt bàn chuyện công tác với những anh cán bộ đơn thân mới ở ngoài Bắc vào hoạt động ở các vế đạo binh vận. Mình được biết thêm nhiều chuyện, có thể tóm tắt đại khái như sau :

— Có một anh binh sĩ người Thượng xin phép về thăm vợ con. Thế rồi đang đi đường ở nhà thì anh ấy thấy nóng ruột, vội vàng cũng vợ chạy về đến. Lúc ấy, đồn của bọn Việt-Cộng tấn công vợ chồng anh binh sĩ Thượng kia liền vác súng lên xe vào địch. Chúng bắn xong thì thương vợ chồng chẳng ai giúp đỡ gì. Trái lại, chúng bị giết rất nhiều nên phải rút lui. Phải chăng, vợ chồng anh binh sĩ kia đã có... ngải hoặc được phép thần giao cách cảm ?

— Một ông ngội Thượng ở Sa-Cao thì : « Ta không phải người, nhưng mỗi khi trở về rừng thì lại phải đứng lại bên suối, trút hết quần áo ra, đồng khỏi đi chân không trước khi ra mắt đồng bào.

— Có một anh trung đội trưởng dân vệ, khi vác gươm tiếp tế cho đồn binh Thượng đi cơ tự nơi Cộng sản đã chọc thủng cái bao đề gạo chảy xuống dưới chó bọt nặng. Anh dân vệ ấy đã bị trung phạt tại gay gắt.

— Việt cộng thường mặc binh phục giống hệt như quân đội ta, cho nên, đồng bào thường vẫn không biết sao biết được chúng là... Việt cộng. Chính vì vậy cho nên hôm chúng xâu xé Hương Trung tháp tùng thiếu tướng một người đến ngờ nghệch không hiểu chuyện gì. Mãi về sau, thấy chúng đưa ông thiếu tướng lên máy bay, đồng bào mới biết chúng là Việt cộng. Một lần khác, đồng bào lại trông thấy ba binh sĩ loay hoay ở gần một cái cầu ở Cam Lộ. Đến khi chúng đi rồi, người ta mới biết chúng là Việt Cộng và đi báo cho quân đội ta biết.

Dân cư An Lạo vẫn không phân biệt một Ai Lao tốc hành nay hoạt động. Vì vậy, họ không mấy quan tâm tới vấn đề canh gác bên giới và kiểm soát các vùng rừng núi. Việt Cộng đã lợi dụng cái tâm lý ấy để hoạt quỵ » ấy cứ người Lào để lập cơ sở. Chúng đã lập trạm gác ngầm ở ngay trên đường mòn Hồ Chí Minh, ở ngay gần bên cạnh đồn binh ta. Chúng đã lập trạm gác ngầm ở ngay trên đường mòn Hồ Chí Minh, ở ngay gần bên cạnh đồn binh ta. Chúng đã lập trạm gác ngầm ở ngay trên đường mòn Hồ Chí Minh, ở ngay gần bên cạnh đồn binh ta.

Núi lửa đang phun

NHIỀU NGƯỜI ĂN CỦ TRÁO LÊN CẦU KINH

DENPASAR, — Trước đây Ngôn-Luận có loan tin núi lửa ở Ba Li hoạt động làm chết hàng ngàn người. Hôm 1-3, vị Thống Đốc đảo Ba Li đy tình gặp các nhà tu và các người bình hoạn tại Denpasar để khuyên các họ nên đến Bassa-lich ở gần chân núi lửa Agmy. Ngôi đến nay ở trong vùng bị coi là nguy hiểm hơn nhất, nhưng núi lửa này. Hiện thời núi lửa vẫn tiếp tục phun hơi độc và phun thạch. Trong khi đó, các người bình hoạng Ấn Độ cứ tiếp tục lên quỳ đọc kinh cầu nguyện. Họ coi núi lửa này là « trong tâm và trụ » nên khó lòng thuyết phục họ đi nơi khác. Hôm chúa nhật vừa qua, phân thạch đã trán đủ đội xuống sông Unda đến thành phố Klungkum.

Xem tiếp P trang 4

Dân nói Dân nghe

CHỚ THẤY « LY » MÀ TƯỞNG BỞ !

** Ly » đây là ly... thân : Một anh chồng Ly Thân, vì không thể dìm chết cảm chết, chỉ vì anh ngỏ « với người đàn bà được chứng kiến ly thân với chồng. Khởi nói, hãy bỏ con ra đây đã đoán ra : người dâm chem anh chồng, phải là... chồng bỏ ng.*

** Ly » đây là « cô nghĩa là « lìa », lìa chưa có nghĩa là cắt đoạn tuyệt). Hơn nữa, một người bắt buộc phải ly thân với vợ lại là người đang hưởng lạ người đau khổ hơn lắm lắm !*

** Dâu là « ngỏ » ý còn vương bỏ lòng. (Kiều)*

Cái « ngỏ » sen là « ngỏ » ta ra... nhưng những tợ tợ vẫn còn dính, chưa dứt, và có cái « ngỏ » còn « ngỏ » mãi, theo ấy vẫn giữ được lập trở lại gốc, được hàn gắn lại với nhau. Có khi bên gốc không muốn dính liền với bên ngỏ nữa nhưng vì « ngỏ » là « ngỏ » nên vẫn không muốn cho « ngỏ » lấp, lấp vào một cái gốc nào khác ! Cái « ngỏ » đây là « ngỏ » ý, « ngỏ » ý ấy thì đẹp đó, không thèm bỏ cũng chẳng nhường ai, + hiện con nhiều lắm. Vì vậy thế, sự lợ ra mọ đi tìm thứ mới hợp ý, + chẳng cần ai, + lòng phóng vội chẳng ly - thân của người còn để + ba đao + gặp mặt mong mỏi, + chẳng thấy trong phòng vội vợ « ngoan » chồng « lành + của... thiên hạ !

Chúng ta Cách nói không lâu, đã có những ông chồng bắt gặp vợ đang hủ hí với trai, liền lấm tiệc... gà phát vợ cho tình dịch. Có bà bắt gặp chồng đi với « nhân tình », liền tuyên bố + nhường + luôn. Thậm chí có ông đại gian phu dâm phụ một châu... cả phố xá, trước khi tặng phụ một châu... cả phố xá, trước hết vẫn phải làm một cuộc « ly hôn » với « nhân tình » của mình cô lắc + ly + ... khỏi cái... đầu đây !

THẦY GÒN

Ngôn, Sơn, Luận TÌM NGƯỜI MẤT TÍCH

TRUYỆN PHÓNG TÁC
Tranh của họa sĩ TRẦN-VŨ

TƯ LÀNH VÀO DÂN-VỆ

(Cẩm phóng tác, trích dịch và quay phim mà không xin phép)

Tranh của họa sĩ VĂN-HIẾU

Những vụ cháy tàn khốc

(Tiếp theo trang 3)

1959 9 vụ cháy lớn

— Hôm 10 giờ 03 ngày 31-1, cháy tại trại cưa Nam Cầu Mới (sau dãy phố từ 53/61 đến 53/1 đường Trần-khánh-Dư Tân-Định) cả trại cưa và lối 500 nhà đủ loại bị thiêu hủy.

— Hồi 22 giờ 07 ngày 7-4, cháy lối 400 nhà lá tại đường Tô Hiến Thành, gần Tiểu đoàn Danh Dự 521.

Năm 1960 chỉ có một vụ cháy tàn khốc

Theo báo thống kê năm 1960 có 211 vụ hoả hoạn. Tuy nhiên chỉ có một vụ đáng nhớ nhất: Vào hồi 14g.35 ngày 8-4, lửa bắc cháy tại đường Lãnh binh Thăng (trước nghĩa địa Quảng Đông) có đến trên 200 căn nhà vừa ngói, tôn, vừa lá, đa số là của Hoa kiều bị thiêu hủy. Lửa cháy suốt 4 tiếng đồng hồ mới chịu rút lui.

3 trận hỏa hoạn lớn trong tháng 1962

Năm 1962 có 241 cuộc xảo chảy (trong đó 3 vụ gây thiệt hại lớn lao :

— Hồi 19 giờ 37 ngày 28-3, cháy trên lượng lộ 14, cách Cầu Cảnh Sát Cần Thơ 500 thước thiêu hủy lối 120 căn nhà vừa lá, vừa tôn.

— Ngày 1-4, hồi 15 giờ 39, hỏa hoạn xảy ra tại công số 10, thuộc trại Trần-hưng-Đạo đường Võ-di-Nguy nối dài (Phú Nhuận) dẫn đường Nguyễn-Huệ. Lối 300 căn nhà đủ loại bị hủy hoại hoàn toàn.

— Hồi 11 giờ 41 ngày 25-7, cháy không giữa đường Hưng Phú và bến Nguyễn Duy (giữa bến Dã Tượng) 100 căn nhà vừa ngói, tôn, vừa lá bị cháy rụi.

Các vụ hỏa hoạn lớn ở nơi khác

Ngoài đô thành Saigon ra, 11 năm vừa qua, có 3 vụ hỏa hoạn thảm khốc xảy ra tại Hố Nai (Biên Hòa), Bà Điểm và Tân Mai (Biên Hòa).

Trận hỏa hoạn đầu tiên xảy ra vào năm 1956 ở trại định cư Tân Mai, cách chân thành Biên Hòa 5 cây số. Vào hồi 18 giờ 17 ngày 16-2-56, lửa bắc cháy tại trại định cư trên, 40 xe cứu hỏa ở Saigon được huy động tới nơi cứu chữa, ngoài ra còn đến 12 xe cứu hỏa khác của cacdom vị Không quân và cứu hỏa Biên Hòa góp sức diệt thần hỏa. Kết cục lối 2000 căn nhà bị thiêu hủy.

Trận cháy thứ hai xảy ra vào hồi 17 giờ 27 chiều 31-3-1959. Khu định cư Bắc Ninh gần Hố Nai (Biên Hòa) thiêu trụi hoàn toàn. Lửa cháy suốt một quãng đường dài tới 2 cây số đổ dọc quốc lộ. Các xe cộ lưu thông đều bị ngưng trệ.

Trận cháy thứ ba xảy ra tại Bà Điểm. Vào hồi 17 giờ 15 ngày 11-3-61, lửa bốc cháy trước trại Lê Lợi, thuộc ấp Hòa Lạc, làng Tân Thới Nhất (Bà Điểm) tiến quốc lộ 1, 100 căn nhà vừa của binh sĩ vừa thường dân bị thiêu hủy.

o0o

Tổng kê số thiệt hại của các vụ cháy từ 11 năm trở lại đây, ta thấy một con số không lồ : 306.450.000 đồng. 24.930 căn nhà bị thiêu rụi. Từ đầu năm nay 1963, đã có tới 5,6 vụ cháy (trong số có vụ cháy ở đường Hoa Hảo hôm gần đây) nhưng chỉ có vụ cháy Vĩnh Hội ngày 20-3-63 vừa qua là quan trọng hết.

HẾT

Tay ngà...

(Tiếp theo trang 5)

— Thế là quen ở ngoài đó với nhau à ?

— Thui im đi ! Bà hỏi hỏi nữa, việc gì chẳng ra việc gì cả bây giờ. Ly hoại chứ cho mấy ba.

— Dạ, thôi quên ạ. Xin lỗi đó trường. Tôi về sẻ hỏi bà mà tụ lỗi vậy.

"Chước sẻ đi được phép đi tới—" Nó giật cho chị M. một cái nga vào ngực tui. Cầu chuyện chớp nhoáng từ đó thì dứt. Thật là nữ quán trong kỳ lượt có khác.

Ú NA, Ú NẦN, CON NỘM BÀ THỦY, VÀ CÔ HỒ HẠNH TÔN

Suốt mấy ngày qua đều học về động tác thao diễn về quân hàng, nghĩa là tập đứng, tập đi. Đi đều, đi ẩn nhịp, đi thành nhiều đội hình. Cái thú của người học tập các luyện là lúc các đội hình biến hóa, xiên hàng. Không biết hồi xưa, lúc các bà Lưu kim Đính, Phan lê Hoa, và Thoại Ba Công Chúa điều khiển đội hình cho các nữ quân thế nào. Chớ còn bây giờ tôi thấy đội quá.Nhưng trong các đợt áp tới điều tiếc nhất là bước đi chậm quá. Cự ly so hàng giữa hợp quá, thành ra tuy đội hình linh động thật nhưng vẫn còn cái điệu cả nức cả nách. Chưa đẹp.

Có lẽ rồi đây sẽ đẹp hơn chăng ? Chớ con riêng tôi, tôi nghĩ sáng : Nếu đội hình biến hóa theo lối đó, nếu có một cự ly rộng hơn, tức là người này cách người kia một thước rưỡi hay hai thước thì đẹp hơn. Đẹp ở chỗ thì tiêu được các bộ tịch mất tự nhiên, và tuy mau mắn có thể làm cho quân hàng có vẻ hùng mạnh hơn. Tôi đâu có rành về các đội hình thao diễn quân hàng. Nhưng có được ý kiến nói trên là tại vì sau khi tập luyện ở thao trường về tôi nghe được các danh từ sau đây :

Ú Na, ú nần. Chị X. trong thấy một chị ở Trung đội II mập mạp, đi bước ngắn vì đội hàng đầu đi chậm mà X. cứ đi cho vừa tức độ với chị em, thành ra trong chị em có tiếng ta X. là :

• Một cục ú na, ú nần ». Các tư ngữ này không diễn tả được hết bộ tịch của X, mà tôi thì cũng thiếu tiếng để tả nó nữa. Tôi cứ nhớ tới chị bộ bước ngắn của cô mập ấy, tôi chỉ thấy toàn là ngực, những và đôi vai tròn cứ động mà thôi. Tròn trịa, người gì là ú na. Cô ngắn người gì là ú nần. Nhưng lúc X. đi ra về thì lại khác, vì nó đi nhanh, ngực nó, dù nó chỉ cứ động vừa vừa lộ đi và theo đà chuyển động chung. Bây giờ thấy nó bớt mập bớt nức ních. Vì vậy mà tôi thấy nên đi lẹ, đi thêm bước có lẽ là đẹp hơn.

(Còn tiếp)

Thuốc SÁN LÃI

NGƯỜI LỚN và CON NÍT

SANTONIAL

Trị: LÃI ĐŨA LÃI KIM

THUỐC BỘT NGỌT, DỄ UỐNG

PHARMACIE DUYỆT 153 TRẦN-Q-KHẢI TÂN-ĐỊNH, SAIGON

BAN KHẮP NHÀ THUỐC TÂY

P. PHU

BÁO HÀNG NGÀY

ĐỌC GÌ HAY ?

Đọc Ngôn-Luận

TÌM VIỆC

— Sinh viên Y khoa, đứng đắn, Cựu học viên Lycée Yersin ở Đà lạt, đã từng dạy nhiều nơi. Nhận kèm trẻ em tại tư gia theo chương trình Pháp hoặc cộng tác với các trường tư thục ở Saigon. Miễn giá. Ig.30. Điều kiện để đàng. Có xe, có thể đi dạy xa ở bất cứ nơi nào. Tiền học 10.000 mỗi tháng. Thư cho Jean 37 đường Lý Trần Quán Saigon.

— Sinh viên Đại học Sư Phạm có tú tài II Pháp (série math) nhận kèm học sinh từ lớp 8e Moderne hay Đệ Nhị trở xuống về môn Phay vẽn, Toán, Lý Hóa. Xin liên lạc với Trần văn Cảnh, 68 Đinh công Tráng Tân Định.

XI-RÔ CON CỌP CHAI MỚI

THỨC GIẢI-KHÁT CỦA MỌI GIA-ĐÌNH

Kể từ 25-3-63 Xi-rô Con Cọp : Cam, Chanh, Lựu, Bạc Hà, Framboise, sẽ đóng vỏ 2 loại chai : chai thường 63cl, quý vị vẫn quen dùng và chai mới rất mỹ thuật, CHAI HỘT GẠO. Cả 2 loại chai, phẩm chất Xi-rô đều như nhau.

Tinh chế với dương nguyên chất và hương liệu trái cây, thảo mộc chọn lọc, tươi tốt và nhiều sinh tố, từ lúc chế biến trong phòng lạnh cực tinh sạch đến lúc vô chai toàn dùng máy móc, dụng cụ tối tân không cần đến tay người. Xi-rô Con Cọp phẩm chất vô song và cực tinh khiết, khác hẳn các thứ xirô pha chế theo lối thủ công nghệ.

Hương vị tuyệt hảo của Xi-rô Con Cọp làm vừa ý mọi người và tương thích hợp với các trẻ em, trong những ngày nóng bức, cần có thức giải khát tiện dụng, ngon lành và hoàn toàn hợp vệ sinh. Xi-rô Con Cọp CHAI HỘT GẠO tuyệt đẹp đề làm quà biếu rất lịch sự, được ưa chuộng khắp nơi nhớt là trong các gia đình đông em nhỏ.

TRỊ THẬN Mau Độc

TRỊ TIM BAO-TỬ

SỐN N279 3-7-62

SỔNG SỆ, HO SUYỄN, LỞ TAI, LỞ MŨI, VÀ CUỒNG HỌNG.

TRƯỜNG CHÂN GIANG
106 Đ Ngô-Quyền, CHỢ LỚN

NGUYỄN TỪ BẠN (hay THÙ ?

(Tiếp theo) TỪ-CHUNG sưu tầm

LẬP MỘT CĂN CỨ TRÊN TRỜI CAO

Để đi xa, thật xa, người ta cần nhiều nhiên liệu, thực phẩm. Đối với cuộc du hành không gian cũng vậy, phi hành gia cũng cần nhiều nhiên liệu, thực phẩm, và dưỡng khí để thở.

Như thế rõ rệt là nếu ta đó xăng đầy ở các thùng từ ở nhà đi, thì không lợi bằng đi đến tận chỗ nào hết trạm xăng hãy đổ thật đầy tất cả các bình.

Đối với chiếc vệ tinh nhân tạo, thì đối với phi thuyền cũng thế nếu bắt phi thuyền phải tự dùng nhiên liệu để vượt ra khỏi sức hút của trái đất sẽ phí quá nhiều nhiên liệu. Lập được trạm ở trên cao, rồi phóng phi thuyền từ đấy đi, thì phi thuyền sẽ dự trữ được nhiều nhiên liệu hơn.

Nguyên tắc đặt trạm ấy, người ta đã áp dụng cho phi cơ người ta đã dùng phi cơ lớn chở xăng để tiếp tế cho phi cơ phóng phóng thoải hỏa tiễn,chỉ khác là với phi cơ việc làm này ở trên cao vài cây số, còn đối với phi thuyền thì sự tiếp tế ở trên độ cao vài trăm cây số.

Trạm không gian hình bánh xe

Ở cao như thế trạm phi thuyền có thể bay quanh trái đất, và lập được một trạm như thế không phải là một công việc dễ dàng.

Hình thù trạm không gian chắc là sẽ theo hình bánh xe. Trạm vừa quay theo trái đất, vừa quay trên trục nên sẽ tạo được một trọng lực giả tạo, hầu làm cho việc tiếp tế nhiên liệu được dễ dàng hơn. Nhờ trạm quay theo trục mà hướng đi từ bên ngoài vào trong hay đi ra ngoài có thể tương đương với hướng đi lên, và người lại đi từ trục mà ra ngoài bờ thì tương đương với hướng đi xuống ở dưới trái đất.

Lập được trạm trên không trung như thế, thì việc đề khỏi hẳn tiếp theo là vấn đề tiếp tế nhiên liệu, thực phẩm, dưỡng khí cho những người phụ trách coi trạm. Có là là hàng tuần sẽ có hỏa tiễn từ dưới đất lên trạm, hệt như là tàu thủy từ bãi cảng ra hải đăng để cung cấp cho nhân viên đủ mọi thứ cần thiết.

Cuộc sống ở trên trạm sẽ khác xa với cuộc sống dưới trái đất. Ở dưới một đất ta dùng nước, và thở không khí tự do, nhưng ở trên thì ta phải mang một bộ phận không khí những thứ khan hiếm và rất quý.Do đó mà giá trị của các thứ này đều bị đảo ngược. Một mẩu bánh có thể là sẽ giá trị gấp bội thỏi vàng.

Vì sự hiếm hoi này, mà khoa học trù tính sử dụng lại những vật đã dùng rồi. Ví dụ như nước đã uống rồi bài tiết ra ngoài sẽ được lọc để dùng lại. Ví dụ như hơi thở của nhân viên bài tiết thán khí, thì thán khí ấy được sử dụng để nuôi những thứ nấm nhỏ vi tí, mà công dụng là vừa cung cấp dưỡng khí, vừa cung cấp thực phẩm.

Trên trạm không gian ấy, các nhà bác học sẽ lập những phòng thí nghiệm để nghiên cứu trọng nhất sẽ có công tác coi máy điều hòa nhiệt độ của trạm vì lẽ, phía trạm hướng về mặt trời thì nhiệt độ sẽ nóng hơn 100 độ, nghĩa là để bình nước thì bình nước tự nhiên sôi, còn phía trạm hướng về trái đất thì lại lạnh ngắt, để nước trong bình thủy thì nước sẽ đông băng làm vỡ bình thủy.

(Còn tiếp)

HẢO HÁN BẠCH LƯƠNG-SƠN

Thực Hư

Tục truyện

Đông-Đô, Thị-Nại-Ân soạn
SỐ 178 Kim-Thánh-Thán phê bình

HỒI THỨ 23

— Bản dịch của TỪ-VI-LANG
— Thầy-Gòn chú thích

Tây-môn-Khánh bật cười :

— Cái bà phải gió này ! Lúc nào cũng đau được !

Rồi hắn đứng dậy, cười hinh hích, bỏ ra về. Dân dân trời tối mò. Mụ Vương vừa thắp được ngọn đèn đứng định ra đứng cửa, lại đã thấy Tây-môn-Khánh mò tới ! Hắn vẫn ngồi vào đầu cái ghế đài phía dưới bức rèm treo và mắt lại chăm chăm ngó sang cửa nhà Cả Vé. Mụ Vương hỏi :

— Đại-quan-nhân xơi chén «Hoa-hợp-thang» nhé ?

— Tối lắm. Bà cho ngọt hơn một chút.

Mụ Vương đem ra, bán ân xong, ngồi nghỉ một lúc lâu, rồi mới đứng dậy :

— Bà ghi tiền vào sổ, ngày mai tôi đến trả tất cả.

— Không sao! Chúc Ngài về ngủ cho ngon giấc. Sáng mai lại tới chiếu cố cho.

Hắn cháo mụ, rồi lại tìm tìm cười ra về trong bóng tối...

Sáng hôm sau, trời tạnh ráo, Mụ Vương vừa hé cửa nhìn ra ngoài đã thấy anh chàng mặt gai lượn lờ quanh quất trước nhà. Mụ thầm nói một mình :

— Anh chàng "nhựng xanh" này vụ vơ đi qua ! Lượn sát sàn sạt. Rồi anh sẽ biết tayGái-mụ sẽ phết một tí mật ngoiêu ngay cái mũi anh, khiến anh đành hơi thèm chết đi mà không liếm được, ấy mới là điên người ! Hừm!thằng cha này nghĩ trong huyện với vinh người ghê lắm: Chuyện này mình quyết làm cho hắn phải vao lay, xin tới nạp dao cho mình nằm đăng chuồi mới nghe !

Nói rồi mở rộng cửa hàng, đi sửa lò quạt than, sắp đặt ấm chén pha trà. Tây-môn-Khánh ngoài đường trông thấy, liền ghé vào ngồi xuống chiếc ghế đươnh rêm, và lại quay mặt nhìn sang cửa nhàCả Vé chơm chớm. Mụ Vương giả vờ như không thấy hắn, cứ chăm chú quạt than đun nước, không bước ra chào mời một lời, Hắn nóng ruột gọi :

— Bà ơi,tôi chơi chén trà nào.

Bấy giờ mụ mới quay nói :

— Đại-quan-nhân đã đến đây ư ! Chà ! Lâu quá rồi,luôn mấy tháng nay giá không được gặp ! (1) Mời Ngài ngồi chơi.

Mụ pha trà xong, rót hai chén bưng ra, đặt trên bàn. Tây- môn-Khánh nói :

— Bà ơi, bây ngồi đây bồi tiếp cho tôi uống chén trà !

— Tôi đâu phải người đẹp đã Ngài «đôi bóng» !

Tây-môn-Khánh cười nói một hai tôi hỏi :

— Này Bà, nhà sát vách đây bán gì vậy ?

— Người ta bán bánh là khoai nhân thịt nạc mỡ, quầy vào canh nồi ngon,bán bọt tiếp tế, pha sữa đặng cay, tắc hợp tiêu chua ngọt !

— Phải gió ở đâu lạ ! Lúc nào bà cũng bóng dáo được.

— Tôi không dia bóng, nhà người ta có "ông chồng" làm chứ.

— Bà ơi, cho tôi nói chuyện chút : Thấy nói nhà ấy làm bánh bao ngon lắm, tôi muốn sang bảo họ làm cho đâm chục chiếc. Không biết họ có nhà, hay đi vắng ?

— Muốn mua bánh bao, cứ đợi lát nữa ông ấy về đến phố này mà mua. Đến nhà đưa cửa người ta làm gì ?

Tây-môn-Khánh lại đánh trống lảng :

— Bà nói phải đấy.

Hắn uống cạn chén trà, ngồi một lát nữa, rồi đứng dậy nói :

— Bà ghi tiền vào sổ.

— Vâng, giá xin ghi cẩn thận.

Tây-môn-Khánh tìm tìm cười bỏ đi. Mụ Vương ngồi trong nhà trông ra, thấy hắn chẳng có đi được xa. Hắn đảo qua bên Đông một cái, đứng lâm lét nhìn ngó, rồi lại lượn về bên Tây, và lại đứng lâm lét ngó liếc dọc như rình mò. Hắn lướt qua lượn lại trước nhà bảy tám lần như thế, rồi lại...ghé vào phòng trà của mụ ! Mụ lại bối rối :

— Kia, chào Đại-quan-nhân ! Thật hiếm thấy ! Đã lâu lắm,nay gió lại mới đưa ngài !

Hắn lật lên cười, rồi mai ra một tảng bạc trao cho mụ :

— Bà cứ, cầm tạm làm tiền trà. Mụ cười bỏi :

— Sao nhiều thế bảy ?

— Bà cứ cất đi,

Mụ tỉm tỉm cười, thầm nghĩ :

— Mắc mâu rồi ! Anh chàng chó dẻ, nay có chạy đằng trời !

Mụ đem bạc vào cất đi, rồi quay ra bảo :

— Giá thấy Ngài có vẻ còn khát ! Lâm. Vậy hãy uống chén trà nước nữa.

— Sao Bà đoán trúng thế ?

— Cố gì mà không đoán ra ? Người xưa có nói : « Trông mặt mà bắt hình dung ? » còn mắt trông xem ắt lòng khó khăn (2). Những vụ quanh co rắc rối khó hiểu gấp mấy, giá còn đoán ra được nữa là !

— Tôi đang có một chuyện u uẩn trong lòng đây. Bà nói trúng, xin đãi nâu lượng bạc ?

Mụ Vương mỉm cười hóm hỉnh :

— Giá chẳng cần bạc ba nghìn bảy đó. Chỉ lết mất một cái đi đoán 10 phần trúng phóc ! Ngài hãy ghé tai gần đây nghe thử ... Hà, hôm nay bước đi hắp tập, chân vấp phải lạc le, nhát.

(Còn tiếp)

(1) Nói mỉa như chọc vào họ ng Ngài » !

(2) Nguyên văn là: « Thấy người chẳng nói nên lời, Muốn xem cái mặt biết ngay tức thì ! (Nhập môn bưu sự thủ đoạn). Quan trước dùng nhan tiện đắc tri).

Thời gian điệp Hai Thép

TRUYỆN TRINH THÁM ĐẤU TRANH CHỐNG CỘNG

Ô 78 (Tiếp theo) LƯƠNG-QUÂN phóng tác

CHƯƠNG 9

MẺ LƯỚI CUỐI CÙNG

Nhanh nhanh lên 1Anh con dòng ngán mất ra đồ lắm gì !

Hắn vẫy tay ra hiệu cho Khánh và Cương Cương đi ra đầu tiên. Khánh theo sau chàng, tay súng vẫn không chịu bỏ. Anh đi cuối cùng.

Ba người theo nhau xuống hầm rượu, vào trong căn phòng mà hôm trước Cương nhìn thấy cái tủ thì treo trên mốc sắt.

Nguyên Hương ngồi trên một cái ghế gỗ đẻo thô sơ.Tay chân ông bị trói chặt vào thành và chân ghế. Nàng nhìn Cương dăm dăm, mặt xanh lợt, song cặp mắt vẫn rực được hình tình. Phải can đảm lắm, Cương mới dám nhìn lại nàng.

Trần Yêng đứng ngay cạnh cửa. Khánh tiến thẳng lại góc nhà,chỗ có thể canh chừng Cương một cách chắc chắn nhất.

Ánh cười bỏ áo choàng, rồi mở tủ lấy một tấm áo bờ lue bằng vải sơn không thấm nước. Giọng hắn lạnh lẽo,rõ ràng từng tiếng :

— Theo kinh nghiệm của tôi thì phương pháp mạnh bạo nhất bao giờ cũng có kết quả nhanh chóng. Chúng ta không còn đủ thì giờ để "thuyết phục"nữa. Dầu sao đi nữa, chúng ta cũng không thể để có gái nay ra khỏi Bình Trên.

Hắn nhìn Cương và tiếp :

— Tôi sẽ khoét mắt bên trái nó trước,chính ngay trước khi hỏi. Sau đó,tôi mới bảo nó nói tên anh. Nếu nó không chịu nói,tôi khoét đến mắt thứ hai.Tôi tin chắc rằng nó sẽ phải nói,a,ha sẽ biết họ tên anh.Nhiều kẻ bướng bỉnh đã qua tay tôi và không một tên nào cưỡng nổi với phương pháp này.

Cương lạnh toát cả chân tay và cảm thấy một mình tài đi.Chàng nhìn Ánh bước lại gần Nguyên Hương, trong khi súng vẫn nhắm hắn bằng một cặp mắt hoảng hốt, thất thần.

Ánh cởi nốt xuống mặt nàng, giơng thêm :

— Tôi để cho cô một cơ hội cuối cùng. Vậy cô có biết tên hắn không thì nói? Cô nghe rõ những câu tôi vừa nói rồi chứ. Tôi không đợi cô đâu.

Nguyên Hương nói không ra hơn :

— Tôi không biết người ta là ai cả.Anh đừng động đến người tôi!

Ánh nhếch mói tỉm tỉm cười. Hắn tiến tới nàng kéo lật ngửa đầu lại đăng sau và nói :

— Tôi làm gọn gàng lắm, nhưng tôi bảo trước cho cô biết là đau lắm đấy nhé.

Vừa nghe Nguyên Hương rú lên một tiếng khiếp hãi, Cương bật ngờ bật lên nói :

— Khoan đã !

Ánh như chưng, mặt sa sầm

— Con gì nữa đây ?

Cương gượng mỉm cười :

— Anh hường có ấy ra.Cô nhiều là cô ấy biết tôi là ai. Đích thực tôi là nhân viên của đại tá Chính đây. Cô Khánh nói đúng,Tôi đã lừa các anh.

Ánh dừng sững người. Một lát, hắn rít răng hỏi lại chàng :

— Anh nói thật đấy chứ ?

Cương gật đầu :

— Nếu có "ông không" làm chứ. Không thế, bộ các anh tưởng tôi đi mất thì giờ lên lối vào tổ chức rừa các anh làm gì ?

Ánh có vẻ không xứng chàng phải lắm,chỉ nói vài ngày nữa là tôi cho các anh vào nhà giam tất cả. Thật là rủi cho tôi. Nhưng thôi, không hề gì. Các anh có thắng keo này cũng chẳng được bao lâu nữa đâu.

Ánh rít tư buông tay Nguyên Hương ra. Hắn tiến thẳng lại trước mặt Cương,rung tay tát thật mạnh vào mặt chàng và cười gằn, nói :

— A ! Tê ra mày lực chẳng tao đấy ! Hay lắm, rồi mày sẽ biết tay !

o0o

Cương như thầm ». Phải này mà không lừa, thì không bao giờ còn có cơ hội sửa", đồng thời chàng nhanh nhẹn cúp luôn lấy cổ tay Ánh. Chàng kéo xoay người hắn đi một vòng rồi đẩy cho hắn đập thật mạnh vào lưng hắn cho ngã nhào vào Khánh đang đứng ở góc phòng.

Đồng lúc chàng có những cử động đó,Khánh nằng một vòng và nhắm bắn luôn vào chàng. Vẫn vậy đề chàng đỡ. Anh nhảy chếch sang một bên và đỡ được ngay viên đạn vào giữa trán. Đang đà bị xô mạnh,cả thân hình hắn lao kênh vào người Khánh và kéo nàng ngã theo xuống sàn.

Cuộc phản công của Cương bắt ngờ đến nỗi làm cho Yêng kinh ngạc, đứng đờ ra tại chỗ mất một lát.Lợi dụng phút ưu thế đó, Cương nhảy bằng lại góc phòng. Chàn chàng đâm mạnh xuống tay Khánh khi nàng toan với nhặt khẩu súng vừa bị rơi. Chàng cúi khom người, quật một đòn như trời giáng xuống đầu Khánh. Cô gái ngất lim ngay,nằm yên bất động.

Chàng xoay người lại, nhảy tới đá chân Yêng đang đâm nhào tới như một con trâu điên. Luồn đầu xuống tránh một trái đấm thẳng của Yêng, chàng nhanh như cắt đã xốc ngược lên nắm tay và đâm một ngọn lên. Yêng bị hất ngã ngửa vào tường,đầu bị đập mạnh vào vách đá.

Cương thở hết ra một tiếng khoan khoái,tay sờ vết đau,miệng mỉm cười nói với Nguyên Hương :

— Như vậy chúng ta thoát được hiểm nghèo rồi. Cô thấy trong người thế nào ?

Vừa hỏi chàng vừa cởi xuống nhát khăn sứng lục của Khánh, rồi đi lại cởi trói cho Nguyên Hương.

Nàng là người vào tay chàng, một tài mới rã run lẩy bẩy, hơi thở dồn khúc,tựa lên từng cơn.Mãi sau nàng mới trấn tĩnh được,gượng mỉm cười với chàng :

— Em vẫn tin chắc là anh sẽ gỡ nổi nguy cho em mà. Không một lúc nào em nghĩ là chúng nó có thể thắng nổi anh.

— Ô, có đừng lục quan ! vội. Chúng ta chưa hoàn toàn thoát nguy đâu.

Chàng vừa tay đỡ nàng và hỏi :

— Lê Đanh bây giờ ở đâu ?

— Anh ấy đang trên đường tới đây. Tôi có báo cho anh ấy biết là tôi vào chỗ này.

Mỗi ngày MỘT TRUYỆN

NGƯỜI LÊN THANG

Truyện của LÊ Đ.

Phòng họp đã đông lắm, nhưng người mà hắn mong đợi thì vẫn chưa đến. Hắn ngồi sát vào lưng ghế nhìn đi, nhìn lại hàng trăm lần về phía hàng ghế dành riêng cho phái nữ. «Không biết mình có nên đứng ở đầu cầu thang và chờ đợi như mọi lần». Hắn châm một điếu thuốc và bắt chợt thấy bàn tay xương xẩu của mình, bàn tay khô, nhỏ, chỉ hằn lên những mạch máu màu xanh nhạt. Hắn tưởng như đang nghe thấy tiếng đập gượng gạo, yếu ớt của chính tim hắn. Con tim bệnh hoạn đó đã làm hắn khổ sở quá nhiều rồi. Mỗi khi gặp một sự xúc động bị chóng mặt, nôn nao rồi ngã gục xuống ngất đi, hắn tin chắc là mình chết. Rồi khi được cứu tỉnh dậy thì hắn lấy làm ngạc nhiên không hiểu sao tim hắn còn đập lại được, nó còn lưu luyến gì ở cõi đời ? Hắn không biết, nhưng chính hắn, lúc này, hắn yêu đời tha thiết.

Hắn đã đứng dậy hai lần, rồi hắn lại ngồi xuống, phân vân. Điếu thuốc tàn, hắn nhìn xung quanh. Tất cả những khuôn mặt đẹp đều trở thành vô duyên và hắn đi ra đứng tựa vào thành tường, chăm chú nhìn xuống cầu thang. Hắn vẫn đứng đấy và thường ngày, chỉ cần thoáng thấy mái tóc của nàng là hắn đã nhận ra nàng. Mái tóc nàng, rồi thân hình nàng lướt qua trước mặt hắn bình tĩnh, kiêu hãnh. Và sau đó hắn ngẩn ngơ nhìn theo, biết rõ thân phận mình chỉ hẩm hiu và trơ trẽn như một viên gạch bên lề đường.

Cầu thang dần dần vắng người lên. Mọi người đã tụ họp đông đủ trong phòng chờ giờ khai mạc để bàn về một vấn đề quan trọng. Hắn quay lại nhìn quang cảnh phòng họp rồi lại chán nản quay xuống cầu thang. Chả lẽ nàng không đến ? Hắn lại cảm thấy tim mình đập mạnh trong một tình trạng nôn nao, khó chịu. Một cái lạnh gai gai, rờn rợn tràn lên tới thái dương hắn. Hắn mơ hồ biết rằng hắn đã hy sinh danh dự, tự làm cho mình trở thành ngu ngốc, lẩn thẩn khi hắn yêu nàng. Hắn không tiếc gì những điều đó cũng như hắn rất vui mừng khi gửi cho nàng tất cả tâm hồn mình.

Một tiếng guốc nhẹ nhàng vọng lên. Tiếng động khoan thai ấy hắn nghe quen thuộc như tiếng đập của con tim hắn. Rồi một mái tóc hiện ra trẻ trung, trong sáng. Khuôn mặt nàng cũng thế trắng, đẹp và nhí nhảnh như nét mặt một con búp bê. Đôi mắt tròn to của nàng lúc nào cũng khiến cho hắn nhìn thấy một bầu trời rộng thăm thẳm, bao la, đầy sao sáng và đầy sự bí mật của tình yêu.

Từ một góc khuất ở cầu thang nàng hiện ra toàn diện. Nàng ngước nhìn lên, vẻ vội vàng sợ trễ giờ họp, hắn không chú ý đến điều gì được nữa cả. Hắn đứng lặng nhìn chiếc áo nàng mặc. Chiếc áo rực rỡ như một bó lửa vừa tung lên bao chùm, vây bọc hắn. Khuôn mặt nàng, mái tóc nàng mờ đi. Chỉ còn một màu lửa rừng rực đang đốt cháy tâm hồn hắn. Hắn nắm chặt tay vào thành tường. Hắn biết không thể nào tự chống nổi mình nữa. Trong giây phút này chợt hắn nhớ lại tất cả danh dự, trách nhiệm của hắn. Hắn ngạc nhiên về điều ấy và hắn cười, lẩm bẩm :

— A ! không ngờ cô bé kiêu căng đến thế, thật đáng đánh đòn.

Nàng không nghe thấy gì, bước vào phòng họp. Hắn lại cảm thấy chóng mặt, ngực bị bóp nghẹt như mọi lần và hắn ngã lăn xuống thang rất giản dị, rất tự nhiên như một trẻ vô ý trượt chân... Nền gạch cầu thang được lót thảm êm nên những tiếng động do thân hình hắn gây ra thật nhẹ nhàng, vô vị, mơ hồ như một tiếng vọng.

oOo

Lá thư mà nàng đã nhận được :

«Cô Duyên,

Nếu tôi nhớ không lầm thì tính ra cho đến nay tôi đã gửi cho cô chín mươi chín bức thư tất cả, bây giờ tôi lại cầm bút một lần nữa để hoàn tất một con số tròn cho cái đống thư, mà nếu cô chưa vứt vào sọt rác, hẳn giờ đã cao lắm.

Viết chín mươi chín bức thư, phơi tâm hồn mình vào cả ngàn trang giấy gửi đi mà không nhận được một câu trả lời nào, có lúc tôi bật cười vì sự kiên nhẫn của mình : biết mình ngu và vẫn tiếp tục ngu một cách chăm chỉ. Xét kỹ thì cô còn kiên nhẫn hơn tôi nhiều vì cô đã chịu sự ngu muội của kẻ khác một cách đáng kính hơn. Phải nhận thư quá nhiều lần như thế (dù có thể chỉ để xé vụn và vứt vào thùng rác) vẫn là một điều chẳng thú vị gì cả.

Cái tin báo cô sắp lên xe hoa đối với tôi không là một điều đột ngột. Tôi biết rõ tôi đã ngu ngốc và lầm lẫn ngay từ phút tôi nhìn thấy cô lần đầu tiên và tôi dại dột nói nhỏ với tâm hồn mình : đây là cô gái xinh đẹp nhất.

Yêu một người, gửi đi những bức thư tình rồi tuyệt vọng vì người mình yêu đi lấy kẻ khác, đó là chuyện thường xảy ra. Thường đến nỗi tôi cho đó là một thứ dĩ nhiên. Những lúc ngồi một mình tôi vẫn bị hình ảnh cô len vào tâm hồn làm cho sự suy tư của tôi tan rã thành những mẩu tưởng tượng vặt, vui nhẹ nhàng. Sự tuyệt vọng đã có lúc khiến tôi xao xuyến như bị lạc vào một mê lộ, nhưng không phải vì thế mà sự đau khổ có thể tước đoạt nụ cười và khả năng phấn đấu của tôi. Đó là đặc tính của những người ở vùng quê hương tôi : họ mở to đôi mắt nhìn sự nguy hiểm, sự đau thương, đôi tay họ vùng lên hoạt động chống trả, nhưng đôi môi họ vẫn có thể nở một nụ cười khinh thường mọi sự ở đời.

Thành ra, viết bức thư cuối cùng này cho cô tôi không muốn gợi ra để xin một tình thương. Công việc đó nếu thích, tôi đã làm ngay từ buổi gặp cô lần đầu hay chậm lắm là những khi tôi ngồi chờ cô ra khỏi sở làm. Có lẽ cái việc tôi ngồi chờ cô mỗi ngày vào giờ tan sở cô cũng không hề biết. Cái hình ảnh đẹp nhất của cô là lúc cô chậm chạp đi qua cầu bắc ngang con sông nhỏ. Gió làm tóc cô bay tung mềm mại như đôi tà áo uốn lượn nhịp nhàng.

Cả vẻ đẹp ấy được in đậm trên một nền nền trời cao, trong. Ngồi một chỗ để nhìn mãi cái hình ảnh đẹp đó quả thực tôi đã dại dột, vì như thế hình ảnh cô đi mãi vào tâm khảm tôi và tôi tự giết sự vô tư của mình.

Mọi sự rồi sẽ chấm dứt êm đẹp cả. Tuy nhiên, có một điều tôi không thể nào hiểu nổi là tại sao cô không bao giờ trả lời tôi, dù trả lời bằng những câu trách mắng. Có thể sự ngớ ngẩn trong những bức thư của tôi đã khiến cô bật cười và cô muốn kéo dài trò chơi thú vị ấy để giải trí ?

Nếu quả thực tâm hồn tôi đã biến thành một tên hề như thế thì công viết một trăm bức thư ngu ngốc của tôi phải được đền bù chứ ? Tôi chỉ cầu xin ở cô một điều rất dễ dàng. Chúng ta sắp gặp nhau ở phòng họp công cộng của thành phố. Trong ngày hôm ấy cô hãy mặc chiếc áo dài màu trắng, chiếc áo dài mà lần đầu tiên gặp cô tôi thấy cô mặc. Trong màu áo trắng của cô cô vẻ đẹp lạ lùng, tôi muốn được nhìn lại hình ảnh đó.

Mặc chiếc áo đó cô sẽ tháo gỡ cho tâm hồn tôi thoát khỏi cái mặc cảm tự khinh. Tôi sẽ nghĩ rằng dù sao thì cô cũng không có quá nhiều ác cảm với tôi. Đó chỉ là ước vọng cuối cùng của một kẻ muốn chữa vết thương cho tự ái của mình... »

o°o

Sau một hồi xao động về cái tai nạn của hắn, căn phòng trở lại sự yên tĩnh trang nghiêm. Người con gái tìm một chiếc ghế cạnh chiếc quạt máy và ngồi xuống, thản nhiên. Mái tóc của nàng bị gió thổi bay tung lên và nàng cười. Cô bạn gái của nàng hỏi :

— Có gì thú vị mà tươi tỉnh thế ?

Nàng vẫn giữ thế ngồi nghiêm chỉnh :

— Thằng ngu ấy lại gửi thư cho tao, mười trang đặc.

Cô bạn nhíu mày :

— Thằng ngu nào ? Mày có tám thằng ngu gửi thư tình cho mày cơ mà ?

Nàng xòe hai bàn tay ra :

— Chín, chín đứa tất cả. Thằng này là thằng ngu nhất.

— À, cái thằng đã kể lể là nó mắc bệnh đau tim với mày ấy hả.

— Ừ. Để rồi tao lại cho mày coi lá thư. Bọn con Thúy đọc rồi.

Cô bạn tò mò :

— Nó viết cái quái gì thế ?

— Khá đặc biệt. Sau một hồi viết lăng nhăng hắn lại yêu cầu tao hôm nay mặc áo trắng để tỏ ra đã tha lỗi cho hắn.

Nàng cúi xuống nhìn tà áo nhiều màu sặc sỡ của mình và mỉm cười:

— Nếu tao biết hắn là ai thì thật thú vị. Tao muốn xem nét mặt thất vọng của hắn. Này, mày hãy chịu khó nhìn quanh phòng, nếu thấy một kẻ nào có nét mặt khốn khổ, khốn nạn nhất thì chính là hắn đấy.

Cô bạn nhíu mày :

— Mày không biết gì về hắn thật à ?

— Không.

— Thế mà mày chơi ác quá.

Cô gái cười mỉm, mắt long lanh một niềm kiêu hãnh, hài lòng vô biên, nàng nói nhỏ :

— Tao không ưa những đứa ngu.

Nàng không biết gì về hắn thật. Nhưng chính hắn, hắn cũng chẳng biết gì mấy về nàng.

Nếu được trông thấy vẻ tàn nhẫn, kiêu căng trong ánh mắt nàng lúc này chắc chắn rằng tất cả sự yêu thương hắn dành cho nàng sẽ tan biến hết. Và như thế, thì dù lúc lên thang nàng mặc bất cứ chiếc áo màu gì, không phải màu trắng, hắn cũng đã không bị ngã một cách dễ dàng như thế. Sự khinh bỉ và lòng tự ái sẽ giúp hắn đứng vững. Tội nghiệp ! Hắn còn quên một sự lầm lẫn của đời hắn : đó là yêu thương một hình ảnh mơ hồ đầy sự đẹp đẽ, cao khiết xa vời.

BÉ NGÔN BÉ LUẬN của VĂN HIẾU

NHÂN TRẬN HỎA HOẠN KHỐC HẠI Ở VĨNH-HỘI, NHẮC LẠI

CÁC VỤ CHÁY LỚN TRONG ĐÔ-THÀNH SÀIGÒN

1952 đến 1963 : Sàigòn cháy 2.527 lần

★ **Từ 1956 đến 1960** : khu Phú Thọ cháy 4 lần, 650 căn nhà bị thiêu rụi.

★ **3 vụ cháy thảm khốc ngoài Sàigòn** : Tân Mai, Hố Nai (Biên Hòa) và Bà Điểm (Gia Định) 4.387 căn nhà thành đống tro tàn.

● *sưu-tầm đặc-biệt của VĂN-SƠN*

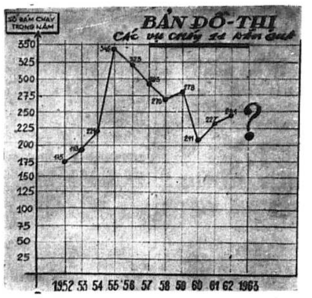

Trên đây là bản đồ thị ghi rõ bước tiến lui của Thần Hỏa trong 11 năm vừa qua. Theo đó ta thấy từ con số 278 vụ cháy trong năm 1959, năm 1960 Thần Hỏa đã lui bước với con số 211. Nhưng năm 1961 con số ghi 227 và năm 1962 lên 241, như vậy con số hỏa hoạn lại đang tăng dần. Còn năm 1963 ?

(Tiếp theo)

1956 : 5 vụ cháy lớn

Theo bản thống kê thì năm 1956 có 323 vụ hỏa hoạn. Trong số có 5 vụ cháy gây thiệt hại lớn lao :

— Hồi 17 giờ 10 ngày 24-1, cháy ở Xóm Đầm (gần bến đò Cây Đa) thiêu rụi lối 100 căn nhà vừa lá, vừa tôn.

— Hồi 20 giờ 43 ngày 11-2, Xóm Bến Cỏ (Dakao) góc đường Phạm Đăng Hưng — Tự Đức cháy lớn, 250 nhà bị hỏa thiêu.

— Hồi 16 giờ 23 ngày 5-3, cháy tại trại định cư Mỹ Hòa làng Tân Lập, cách chợ Giồng Ông Tố lối 3 cây số. Thiêu rụi 100 căn nhà.

— Ngày 23-11, hồi 7giờ10, cháy ở Kho 5 đường Trịnh Minh Thế (Khánh Hội) thiêu hủy 100 căn nhà vừa lá vừa tôn.

— Hồi 22giờ43 ngày 31-12, lối 200 căn nhà ở khoảng giữa các đường Hòa Hảo Nguyễn văn Thoại Đào Duy Từ và Lê Đại Hành chìm trong biển lửa, bị thiêu rụi.

1957 : 4 vụ cháy lớn

— Hồi 20giờ30 ngày 8-2, cháy ở góc đường Phó Cơ Điều và Trần Quý Cáp, 100 nhà vừa ngói, tôn, lá bị thiêu hủy hoàn toàn.

— Hồi 15giờ45 chiều 27-2, tại trại định cư Xóm Mới, gần cầu Bến Phân Gò Vấp, vụ hỏa hoạn khốc hại đã xảy ra. 1300 căn nhà làm mồi cho Thần Hỏa.

— Xóm Sáu Lèo đường Bùi Viện ngập trong bể lửa vào hồi 0giờ35 phút ngày 10-3. Có đến 100 căn nhà đủ loại thành tro tàn.

— Hồi 11giờ31 ngày 4-5, cháy lớn ở góc đường Lê văn Duyệt, cận Quân Khu Thủ Đô, 100 căn nhà lá và nhà gỗ lợp fibro-ciment bị hỏa thiêu.

1958 : 2 vụ cháy lớn

Năm 1958 có 270 vụ cháy nhưng chỉ có 2 vụ lớn :

— Hồi 8 giờ 35 ngày 7-1, góc thông lộ Phú Thọ và đường Lò-Siêu cháy, khoảng 150 căn nhà đủ loại nhưng đa số là lợp fibro-ciment cháy rụi.

— Khu I và II Thông Tây Hội, Gò Vấp cháy vào hồi 14 giờ 25 ngày 28-2, 120 căn nhà đủ loại thành than.

(Xem tiếp trang 2)

Thơ

ĐẮM SAY

nhà chung khu phố trường chung nẻo
những chuyến xe mình thường đi chung
một tuần đủ sáu ngày gặp gỡ
lòng muốn làm quen lòng ngại ngùng
với những thiết tha trong tuổi dại

từ buổi ban đầu gặp gỡ em
đã thấy lòng mình xao xuyến quá
đã tự đày thân ở xứ phiền
tôi vẽ hình em trong trang vở
để những tối ngồi học bài thi
thấy bóng dáng em cho đỡ nhớ
dù bài thi chẳng thuộc chữ gì
tôi vẽ hình em trong tâm tưởng
để những đêm khuya đêm rất khuya
tôi sẽ mời em vào mộng mị
chắc rằng em không nỡ chối từ
tôi nhớ thương em từng phút giây
những ngày chủ nhật lê thê dài
tôi buồn ao ước chiều mau xế
bứt rứt mong chờ sáng thứ hai
những chuyến xe mình vẫn đi chung
lòng muốn làm quen lòng ngập ngừng
tình vẫn u hoài trong đáy mắt
— Tôi đắm say rồi em biết không ?

CUNG-HOÀI-NGỘ

---

hoa thơm cỏ lạ

— Khi một người đàn ông tuyên bố : « Tôi rất tin vợ tôi », câu đó có nghĩa ông ta rất tin nơi người vợ. Khi một người đàn bà tuyên bố : « Tôi rất tin chồng tôi », câu đó nghĩa là bà ta rất tin ở chính bà ta vậy.

FRANCIS DE CROISSET

Tay ngà và SÚNG THÉP

Hồi-ký của NGA-HUYỀN (Phụ Nữ bán quân-sự)
VŨ-BÌNH ghi lại

(Tiếp theo)

ĐOẠN II

«XÁC GÁI HỒN QUÂN»

KHÔNG NHÌN NGƯỜI LÀM SAO BIẾT NGƯỜI NHÌN MÌNH ? PHẢI NHÌN CHO BIẾT !

Nghe người ở miền tỉnh, nhất là vùng Tây Nam thường đồn rằng nem ở Thủ Đức ngon có tiếng lắm. Xe chở chúng tôi qua chợ. Nhân lúc xe phải nhường đường cho các xe được phép đi trước, tôi nhìn ra thì quả là...nhiều nem thật.

— Ê ! Nem !

— Ừ, thì nem.

— Có ai ăn thì xuống mua ?

— Có ai dám phình bụng chịu phạt thì nhảy xuống ?

— Nhảy xuống nguyên cả đội đi ! Tha hồ mà phạt

— Ai nói vậy ? Ai đốc nhảy xuống hết ?

— Tôi nghe có người nói.

— Ai ?

— Chỉ nghe mà chưa tìm được ai

— Đừng đùa nữa !

Câu sau cùng của chị đội trưởng chấm dứt tình trạng lao xao trên xe. Nhìn thấy chị đội trưởng dáo dác mình thấy thích. Thích ở chỗ cho chị ấy tha hồ mà quan sát để gìn giữ kỷ luật cho đoàn.

Tôi tự hỏi một gái bán quân sự có ý nghĩ như vậy có tốt không ? Rồi tôi cũng đáp thầm : Mình có ác ý thật. Tại sao một đội trưởng đang vất vả để giữ gìn kỷ luật mà mình lại cố ý «phá phách» như thế ? Thì ra... có lẽ tại mình thấy chị đội trưởng lúc lên xe lại lên trước và ngồi trước chớ không chờ phải kiểm điểm toán đội rồi lên sau. Vì lên trước và ngồi trước nên đội trưởng không thể nhìn miệng ai nói khi tất cả đều nhìn về phía sau xe. Trong bụng mình hình như muốn nghĩ rằng : Người chỉ huy mà vị kỷ thì có lẽ khó quan sát hết được công tác của đoàn, nhất là trong những lúc cần chiến đấu chống giặc. Tại sao ? Vì vị kỷ là hay lo cho mình trước đã, nếu thế thì sau khi đã thủ phần cho mình thì công việc về sau chắc là...» mặc ai nấy lo ».

Tôi đang lan man nghĩ ngợi thì chị M. cất tiếng :

— Ê ! Thằng cha đó ngó mình muốn rớt tròng con mắt ra ngoài kìa kìa. Có ai muốn cần con mắt liệng gái thì nhảy xuống lượm. Nó sắp rớt ra kìa kìa.

Chị đội trưởng.

Lại có chuyện nữa rồi. Sao lại nhịn lại liếc người ta vậy.

Chị M. cười.

— Họ nhìn tôi đấy chớ.

— Nhưng nếu chị không nhìn người ta thì làm sao chị biết người ta nhìn mình.

— Phải đấy! Phải nhìn họ mới biết họ đang nhìn mình chớ. Thấy mặc đồ nhà binh không biết có phải là huấn luyện viên không đấy.

Chị đội trưởng bịn tay vào kèo mui xe nhìn ra, và thầu cáy chị M :

— Phải đấy ! Huấn luyện viên đấy. Thiếu úy K. đó mà. (?)

— Chị quen à ?

— Quen.

— Đã huấn luyện chị rồi à ?

— Không. Phải huấn luyện mới quen sao.

(Xem tiếp trang 2)

TRUYỆN LẠ 4 Phương

TẢNG-ĐÍT-TO VÀ TIÊU HÓA

Vấn đề dạ dày, ruột non ruột già, hay nói cách khác là vấn đề tiêu hóa từ xưa tới nay vẫn là những thắc mắc không nhỏ đối với nhân loại. Thật thế, người ta nghiên cứu những món ăn ngon, ăn cho sướng miệng hả dạ dày. Muốn cung phụng cái sự sung sướng ấy người ta phải xoay tiền, xoay sao cho được thật nhiều tiền, do đó mới xảy ra nhiều vụ hà lạm. Sướng miệng hả dạ dày rồi, người ta lại phải tìm cách cho nó tiêu hóa thật nhanh để có thể ăn thêm nữa cho sướng hơn, vì thế các môn thuốc trị bệnh đầy bụng khó tiêu ra đời. Người ta còn nhớ vào thời Từ Hi thái hậu bên Tàu, bà vua đàn đáng này có tổ chức một bữa ăn kéo dài 7 ngày... Các đại sứ, các tùy viên sứ quán của các nước Tây phương đều tới dự đông đủ. Mỗi khi ăn xong một món, thực khách lại được uống một thứ rượu lạ trong đó có các vị thuốc làm tiêu hóa rất mạnh, ăn xong một lát đã đói... Nếu cần, thì đã có sẵn những cầu tiêu được trang bị thơm tho, khách cứ việc vào tiêu hóa, xong lại ra ăn bằng thích !

Gần đây, khoa học tiến bộ hơn, người ta không thèm dùng các vị thuốc làm tiêu hóa nữa mà dùng các máy móc điện tử để làm... tiêu cơm. Các máy móc này chế tạo rất nhỏ, chạy bằng transistor, đặt bên trong áo lót hoặc quần lót gần bụng. Khi máy chạy, máy sẽ « xoa nắn » làm kích thích các hạch, các bắp thịt thuộc bộ máy tiêu hóa, bắt làm việc chết thôi khiến cơm tiêu nhanh bằng thích.

Dĩ nhiên loại máy trên chỉ thích hợp cho những người tiền dư thóc thừa, còn dân chạy ngày hai bữa không xong mà xài máy trên thì có ngày chết... đói !

THỦY TINH CHIẾU SÁNG

Ánh sáng rất cần thiết đối với đời sống con người. Thật vậy, những lúc tắt lửa tối đèn là những lúc đáng sợ hơn cả. Trộm cướp và những vụ bậy bạ há chẳng thường xảy ra vào những lúc tối ngòm sao ? Ở thành thị, người dân được hưởng đủ mọi tiện nghi về ánh sáng, mặc dầu giá điện hiện tại tới gần 4 đồng một chữ (giá chính thức) hoặc đắt hơn : 7 đồng (giá câu chợ đen) một chữ, song so sánh với đèn dầu thì còn rẻ hơn nhiều ! Nay mai, khi điện Đan-Him về đến Sàigòn, người ta mong chính phủ hạ giá điện xuống nữa — vì điện Đan-Him nào có tốn củi lửa gì đâu, đến nhà máy phát điện chính phủ cũng chẳng mất một xu vì là món bồi thường chiến tranh của Nhật — người dân có dịp xài điện một cách thỏa thuê hơn. Người ta cũng hy vọng điện Đan-Him sẽ phục vụ dân chúng một cách rộng rãi hơn nữa, nghĩa là ngay tại những nơi hẻo lánh nhất cũng có điện cho dân xài... Nhưng đó là câu chuyện tương lai, khoan khoan hãy bàn tới.

Về vấn đề ánh sáng, thì ngoài điện ra thì người ta còn chế ra nhiều loại đèn dầu tân kỳ sáng không kém gì đèn điện. Đèn măng xông là một thí dụ. Đèn măng xông dùng hơi nguy hiểm, nếu vô ý có thể bị nổ gây hỏa hoạn. Gần đây các nhà bác học ở Âu Châu mới hoàn thành một loại đèn không cần điện, không cần nhiên liệu đốt cháy... đó là đèn tự phát quang. Đèn này làm bằng một loại thủy tinh đặc biệt, ban ngày có màu đen sẫm nhưng khi mặt trời lặn thủy tinh tự chiếu sáng, không cần châm lửa hoặc bật công tắc.

Lạy trời cho người ta chế tạo thật nhiều, bán cho bà con xóm nhà lá thì tốt quá.

PHỤ NỮ Mỗi ngày một... biết rộng

HẠT TIÊU

Hạt tiêu là một món gia vị khá cần thiết. Hạt tiêu có vị cay và thơm, làm tăng thêm hương vị các món xào nấu. Hạt tiêu cũng kích thích vị giác và bộ máy tiêu hóa khiến ta ăn thấy ngon miệng đồng thời dạ dày tiêu hóa dễ dàng hơn. Tuy vậy dùng qua nhiều hạt tiêu bạn sẽ cảm thấy rạo rệ, vì hạt tiêu nóng. Theo đông y, hạt tiêu nóng hơn ớt. Ớt chỉ cay xé lưỡi thế thôi chứ không nóng « âm ỉ » ở trong cơ thể như hạt tiêu.

Theo các nhà sử học, thì hạt tiêu phát nguyên tại Ấn Độ. Chính A-lịch-Sơn đại đế khi đặt chân tới sông Ấn (Indus) đã khám phá ra món gia vị đầy... thi vị này. Theo các nhà chuyên môn về khoa dinh dưỡng thì trong hạt tiêu có chứa các chất: lưu huỳnh, phốt pho, ma nhê đom, sắt và đồng.

Mặc dầu hạt tiêu giúp cho sự tiêu hóa được dễ dàng song không phải vì thế mà chúng ta bất kỳ cái gì cũng rắc hạt tiêu vào. Những người dạ dày yếu, bị lở loét (ulcere) hoặc đau dạ dày chớ ăn hạt tiêu (hạt tiêu kích thích dạ dày, ra nhiều chất chua). Nếu thích chỉ nên dùng chút ít cho thơm mà thôi. Khi mua hạt tiêu, chị em nên lưu ý mua thứ trắng, gọi là hạt tiêu sọ, thơm ngon hơn hạt tiêu xám (vỏ đen) rất nhiều.

HÀ-MAI-LAN

MÁCH GIÚP

— Ông BÙI-KHẮC - THIỆT (Tuy hòa).

Chưa có bán tại Việt Nam

— Em HÙNG KHANH (Đà Nẵng).

Có thể xin học bổng ấy.

— Bạn VƯƠNG VĂN NIỆM (Sàigòn)

Có thể mua những cuốn *«Người con gái sắp lấy chồng nên biết»*, của Trần triệu Nam và Trương ngọc Hơn, *«Nghệ thuật làm mẹ»* của Trịnh lê Hoàng, *«Vợ chồng»* của Thụy An Hoàng Dân, các sách này do nhà P.V. Tươi xuất bản ; cuốn *«Xã giao hàng ngày»* của Nguyễn cung Vũ, do nhà Thế Giới xuất bản.

— Bạn NGUYỄN - HOÀI HƯƠNG (Sàigòn) :

Hiện chưa có thông cáo về việc đó. Có thể sẽ có thay đổi đôi chút về điều kiện gia nhập.

HÀ-MAI-LAN

CƯỜI THẦM

Truyện Ang Lê

Một người lính tuần thấy có một người nhảy xuống hồ, nước ngập đến cổ liền lại gần quát :

— Này anh kia ! Anh mù hả ? Anh không thấy có biển cấm tắm ở đây hay sao ?

Người kia trả lời :

— Tôi không tắm, tôi đang tự tử đây ông ạ !

— Thế thì được ! Ở đây chỉ cấm tắm thôi !

Nói xong người lính tuần lại tiếp tục đi bách bộ để canh gác !

GÁC LẠI

Vì nhiều bài vở nên phải gác bài : « Súng lậu » lại 1 kỳ. Xin quý bạn đón đọc trong số báo ra ngày mai

---

GIA ĐÌNH KÝ CÓP

Tranh và lời của VÂN ĐẠT

Anh Gù NHÀ THỜ ĐỨC BÀ

trí lọt được vào sòng bạc cũ... tại một căn nhà ở bến Phạ... Hiền. Toàn « bộ Tham Mưu sòng bạc cũng có mặt nên ... bắt. Ngày 14-9-62, bà Tham ...

Số 43 — *Tiểu-thuyết phóng tác của* **HOÀNG HẢI THỦY** — *Nguyên-bản* **«NOTRE DAME DE PARIS»** *của* **VICTOR HUGO**

(Tiếp theo)

PHẦN THỨ BẢY

II

ÔNG THẦY TU và NHÀ THI SĨ.

— Lạy Đức Bà ! — Ông Phó giáo-chủ kêu lên một tiếng ngạc nhiên khi anh hề múa rối, mồ hôi, mồ kê nhễ nhại, đi qua trước mặt ông với cái ghế và con mèo — Thầy Hoài-Nguyên làm cái chi mà kỳ cục vậy ?

Giọng nói nghiêm khắc của ông Thầy Tu làm cho anh Hề xúc động đến nỗi anh hoảng người mất hết cả thăng bằng, chiếc ghế và con mèo rơi lên đầu người xem giữa những tiếng la ó.

Chắc chắn Thầy Hoài-Nguyên — Vâng, Anh Hề đó chính là Thi sĩ Hoài-Nguyên — sẽ bị lôi thôi với đám khán giả nếu chàng không nhân lúc lộn xộn, chạy ngay vào trốn trong Nhà Thờ, theo chân linh-mục Văn-Phan.

Tòa nhà thờ lúc đó đã tối và vắng vẻ. Bóng tối tràn đầy, trên các vòm đá vài ngọn đèn đã lấp lánh sáng trên các bàn thờ. Hai người đi được vài bước, Văn-Phan dừng lại. Dựa lưng vào một cột đá, ông nhìn Hoài-Nguyên đăm đăm. Cái nhìn đó không phải là cái nhìn mà Hoài-Nguyên e ngại, chàng đang xấu hổ vì bị một nhân vật nghiêm nghị, đạo đức như thế bắt được quả tang làm trò múa rối. Đó là một cái nhìn sắc và bình thản. Ông Phó Giáo-chủ nói trước :

— Lại đây, Thầy Nguyên. Tôi cần thầy giải thích cho tôi vài việc. Trước hết, tại sao từ hai tháng nay, Thầy đi đâu mất tích để rồi bây giờ thầy xuất hiện với bộ áo phường tuồng nửa đỏ, nửa vàng như con kỳ nhông thế này.. ?

— Thưa ông — Hoài-Nguyên khổ sở đáp — Bộ y-phục này của tôi quả có kỳ cục thật. Ông thấy tôi cũng ngượng ngang với một con mèo đội mũ cánh chuồn. Tôi cũng biết rằng để cho các thầy mã tà quất roi lên thân thể một nhà thơ kiêm hiền triết dưới lớp áo mọi rợ này quả là một việc bậy. Nhưng quả không phải là lỗi tại tôi. Lỗi tại cái áo dạ của tôi đã bỏ rơi tôi từ đầu mùa đông, với lý do nó rách nát và cần được về nghỉ để làm giẻ lau. Trong trường hợp đó, ông bảo tôi phải làm sao ? Nền văn minh chưa đi đến cái mức người ta có thể ở truồng đi ngoài đường, như ông Diogène muốn. Hai nữa trời đang rét lạnh, tháng giêng không phải là tháng tốt để người ta có thể thực hiện một cách mỹ mãn cái bước tiến quan trọng ấy cho nhân loại. Tôi tìm thấy cái áo phường tuồng này đành rời bỏ chiếc áo dạ đen cũ kỹ của tôi. Chiếc áo cũ ấy, với một nhà bí mật học như tôi, không thể giữ cho thân thể tôi được bí mật mấy. Tôi hận áo phường tuồng như thánh Giơ-nê đã hận. Tôi không biết làm cách nào hơn. Ngày xưa ông Tô-Vô chẳng đi chăn dê mãi đấy là gì. Văn-Phan lại nói :

— Nhưng cái nghề này không mấy đẹp.

— Tôi cũng đồng ý với ông rằng ta nên triết lý và làm thơ, nhìn trời ngắm đất, hơn là biểu diễn những trò hề trên vỉa hè với bọn mèo chó. Vì vậy, khi ông gọi tôi, ông thấy tôi ngây ngô như một con vịt bầu đứng trước nồi nước sôi. Đành vậy biết làm thế nào. Ngày nào con người cũng phải ăn mới sống, mà những bài thơ hay nhất cho vào miệng cũng không bằng cục phó mát. Với lại tôi đã sáng tác hầu bà Quận Chúa xứ Phan vở trường thiên ca kịch có một không hai mà ông biết đấy, nhưng tòa đô sảnh không chịu trả tiền tôi. Họ viện cớ vở kịch của tôi không được diễn hết. Tôi sắp chết đói thì may sao tôi nhớ rằng tôi có bộ răng hơi khoẻ. Tôi bèn bảo nó muốn ăn thì phải làm việc, tự mày kiếm lấy mày nhai. Một bọn côn đồ, trở thành bạn thân của tôi, dạy tôi đến hai mươi trò xiếc làm bằng răng. Thế là ngày ngày hàm răng tôi được ăn hai lần. Tôi cũng biết một kẻ đã được hấp thụ những tư tưởng uyên bác của thánh nhân như tôi mà lại đi làm xiếc thì thật là một sự sỉ nhục lớn cho giới trí thức và người ta không phải được sinh ra đời để mà làm trò múa rối, đánh trống và cắn chân bàn chân ghế. Nhưng thưa ông, người ta không những chỉ sống mà thôi, người ta còn phải ăn nữa. Văn-Phan yên lặng đứng nghe. Bỗng đôi mắt sâu tối của ông sáng lên một tia lửa lạ. Hoài-Nguyên cảm thấy chàng bị phanh phui, dòm ngó đến tận cùng sâu thẳm của tâm hồn trước đôi mắt ấy.

— Công được. Nhưng tại sao thầy lại đi đôi với con vũ nữ Ai Cập đó ?

— Có gì lạ đâu ạ — Hoài-Nguyên đáp — Vì nàng là vợ tôi và tôi là chồng nàng.

Đôi mắt của ông thầy tu rực lửa.

— Khốn nạn ! Sao anh dám làm cái chuyện ghê gớm ấy ? — Ông kêu lên, hung bạo nắm lấy vai Hoài-Nguyên — Anh xa rời Chúa đến nỗi dám ăn nằm với đứa con gái ấy sao.

Hoài-Nguyên run bắn người :

— Thưa ông, tôi xin thề với ông rằng tôi chưa bao giờ chạm tới mình nó.

— Anh nói anh với nó là vợ chồng mà ?

Khán-giả mỗi lúc một xúm đông quanh Nàng. Thỉnh thoảng, một gã đàn ông bận áo dạ nửa đỏ, nửa vàng lại cầm mũ đi một vòng xin tiền. Làm công việc này xong, gã trở lại ngồi trên chiếc ghế đẩu đặt gần người thiếu nữ, ôm con dê vào lòng, vuốt ve. Gã đàn ông đó đúng là người đi theo cô gái du mục. Đứng cao quá Phó Giáo-Chủ Văn-Phan không nhìn rõ được mặt gã.

Từ lúc nhìn thấy gã đàn ông, sự chú ý của ông Thầy Tu chia xẻ giữa gã nọ và cô gái. Nét mặt ông mỗi lúc một thêm u ám, nặng nề. Bỗng, ông choàng đứng dậy, toàn thân run lên — « Thằng đó là thằng nào kia ? » — Ông lầm nhầm qua hàm răng nghiến chặt — « Từ trước đến giờ, nó vẫn đi một mình kia mà ! »

Đi trở vào dẫy hành lang tối, ông hấp tấp xuống vòng thang lầu xoáy chôn ốc. Khi đi ngang lầu chuông qua cửa lầu mở, một cảnh tượng làm cho ông phải chú ý — ông thấy Anh Gù Quadimôđô còng lưng trên máng nước, chăm chú nhìn xuống công viên. Anh Gù mê mải nhìn đến nỗi anh không biết là có ông cha nuôi của anh đi qua. Con mắt độc nhất, dữ tợn của anh lúc đó trở nên dịu hiền, chan chứa tình cảm — « Lạ chưa kìa » — Phó Giáo-Chủ Văn-Phan nghĩ thầm — « Nó nhìn cái gì vậy ? Hay nó cũng nhìn con bé du-mục ? ». Ông đi thẳng xuống tháp. Một lát sau, ông Thầy Tu khắc khổ đã từ Nhà Thờ bước ra công viên qua một ô cửa nhỏ.

— Cô gái du mục vừa nhảy múa ở đây đâu rồi nhỉ ? — Ông hỏi mấy người còn đứng trên công viên.

— Không biết ạ. — Một người đáp — Nó vừa dắt con dê vào nhà kia. Chắc người ta gọi nó vào làm trò.

Trên chỗ cô gái Ai-Cập vừa nhảy múa, ông Thầy Tu chỉ còn thấy gã đàn ông bận áo nửa vàng, nửa đỏ. Gã nay — chắc muốn kiếm thêm cái đồng — đang biểu diễn cái trò lấy răng cắn chân cái ghế đẩu dơ lên cao, đi vòng quanh. Trên ghế lại có buộc một con mèo đen do gã vừa mượn được của một bà gần đó. Con mèo sợ hãi phun phì phì...

(Còn tiếp)

Ngôn, Sơn, Luận **TÌM NGƯỜI MẤT TÍCH**

TRUYỆN PHÓNG TÁC
Tranh của họa sĩ TRẦN-VŨ

TƯ LÀNH VÀO DÂN-VỆ

(Cấm phỏng tác, trích dịch và quay phim mà không xin phép)

Tranh của họa sĩ VĂN-HIẾU

Những vụ cháy tàn khốc

(Tiếp theo trang 3)

1959 : 2 vụ cháy lớn

— Hồi 10 giờ 03 ngày 31-1, cháy tại trại cưa Xóm Cầu Mới (sau dãy phố từ 53/61 đến 53/1 đường Trần khánh Dư Tân-Định) cả trại cưa và lối 500 nhà đủ loại bị thiêu hủy.

— Hồi 22 giờ 07 ngày 7-4, cháy lối 400 nhà lá tại đường Tô Hiến Thành, gần Tiểu đoàn Danh Dự 521.

Năm 1960 chỉ có một vụ cháy tàn khốc

Theo bản thống kê, năm 1960 có 211 vụ hoả hoạn. Tuy nhiên chỉ có một vụ đáng nhớ nhất: Vào hồi 14g.35 ngày 8-4, lửa bốc cháy tại đường Lãnh binh Thăng (trước nghĩa địa Quảng Đông) có đến trên 200 căn nhà vừa ngói, tôn, vừa lá, đa số là của Hoa kiều bị thiêu hủy. Lửa cháy suốt 4 tiếng đồng hồ, nguyên nhân chỉ vì một xàm già vô ý để đèn dò vào đống nhang (dân vùng này sống về nghề làm nhang đèn).

1961 cũng chỉ có 1 vụ cháy lớn

Ngày 3-2, hồi 18 giờ 23, lửa cháy trong hẻm số 46 (hẻm vào chùa Phật Ấn) và sau chợ đại lộ Cộng Hòa). 120 căn nhà đủ loại biến mất trong bể lửa tràn ngập : Thần hỏa hoành hành suốt 5 tiếng đồng hồ mới chịu rút lui.

3 trận hỏa hoạn lớn trong năm 1962

Năm 1962 có 241 vụ cháy, nhưng có 3 vụ gây thiệt hại lớn lao :

— Hồi 19 giờ 37 ngày 28-3, cháy trên hương lộ 14, cách Chi Cảnh Sát Cầu Tre 500 thước thiêu hủy lối 120 căn nhà vừa lá, vừa tôn.

— Ngày 1-4, hồi 15 giờ 39, hỏa hoạn xảy ra tại cổng số 10, trước trại Trần-hưng-Đạo đường Võ-di-Nguy nối dài (Phú Nhuận) đến đường Nguyễn-Huệ. Lối 300 căn nhà đủ loại bị hủy hoại hoàn toàn.

— Hồi 11 giờ 41 ngày 25-7, cháy khoảng giữa đường Hưng Phú và bến Nguyễn Duy (gần bến Dã Tượng) 100 căn nhà vừa ngói, tôn, vừa lá bị cháy rụi.

Các vụ hỏa hoạn lớn ở nơi khác

Ngoài đô thành Sàigòn ra, 11 năm vừa qua, có 3 vụ hỏa hoạn thảm khốc xảy ra tại Hố Nai (Biên Hòa), Bà Điểm và Tân Mai (Biên Hòa).

Trận hỏa hoạn đầu tiên xảy ra vào năm 1956 ở trại định cư Tân Mai, cách châu thành Biên Hòa 5 cây số. Vào hồi 18 giờ 17 ngày 16-2-56, lửa bốc cháy tại trại định cư trên, 40 xe cứu hỏa ở Sàigòn được huy động tới nơi cứu chữa, ngoài ra còn đến 12 xe cứu hỏa khác của các đơn vị Không quân và cứu hỏa Biên Hòa góp sức diệt thần hỏa. Kết cục lối 2000 căn nhà bị thiêu hủy.

Trận cháy thứ hai xảy ra vào hồi 17 giờ 27 chiều 31-3-1959. Khu định cư Bắc Ninh gần Hố Nai (Biên Hòa) chìm trong biển lửa. 2287 nhà bị thiêu rụi hoàn toàn. Lửa cháy suốt một quãng đường dài tới 2 cây số dọc quốc lộ. Các xe cộ lưu thông đều bị ngưng trệ.

Trận cháy thứ ba xảy ra tại Bà Điểm. Vào hồi 17 giờ 15 ngày 31-3-61, lửa bốc cháy trước trại Lê Lợi, thuộc ấp Hòa Lạc, làng Tân Thới Nhất (Bà Điểm) trên quốc lộ 1. 100 căn nhà vừa của binh sĩ vừa thường dân bị thiêu hủy.

°°°

Tổng kê số thiệt hại của các vụ cháy từ 11 năm trở lại đây, ta thấy một con số khổng lồ : 306.450.000 đồng. 24.930 căn nhà bị thiêu rụi. Từ đầu năm nay 1963, đã có tới 5,6 vụ cháy (trong số có vụ cháy ở đường Hòa Hảo hôm gần đây) nhưng chỉ có vụ cháy Vĩnh Hội ngày 20-3-63 vừa qua là quan trọng hơn cả.

HẾT

Tay ngà...

(Tiếp theo trang 3)

— Thế là quen ở ngoài đó với nhau à ?

— Thôi im đi ! Bà hỏi hỏi nữa, việc gì chẳng ra việc gì cả bây giờ. kỷ luật chút chớ mấy bà.

— Dạ thưa quên ạ : Xin lỗi đội trưởng. Tối về sẽ hôn bà mà tạ lỗi vậy.

Chiếc xe đã được phép đi tới— Nó giật cho chị M. một cái ngả vào ngực tôi. Câu chuyện chớp nhoáng từ đó thì dứt. Thật là nữ quân trong kỷ luật có khác.

Ú NA, Ú NẦN, CON NỘM BÀ THỦY, VÀ CÔ HỒ HÀNH TÔN

Suốt mấy ngày nay đều học về động tác thao diễn về quân hàng, nghĩa là tập đứng, tập đi. Đi đều, đi ăn nhịp, đi thành nhiều đội hình Cái thú của người được rèn luyện là lúc các đội hình biến hóa, xiên hàng. Không biết hồi xưa, lúc các bà Lưu kim Đính, Phàn lê Hoa, và Thoại Ba Công Chúa điều khiển đội hình cho các nữ quân thế nào. Chớ còn bây giờ tôi thấy đẹp quá. Nhưng trong cái đẹp ấy tôi có điều tiếc rằng: bước đi chậm quá. Cự ly so hàng cũng hẹp quá, thành ra tuy đội hình linh động thật nhưng vẫn còn cái điệu cà nức cà ních. Chưa đẹp. Có lẽ rồi đây sẽ đẹp hơn chăng ? Chớ còn riêng tôi, tôi nghĩ rằng : Nếu đội hình biến hóa theo lối đó, nếu có một cự ly rộng hơn, tức là người này cách người kia một tay giang, và đi nhanh hơn thường có lẽ đẹp hơn. Đẹp ở chỗ thủ tiêu được các bộ tịch mất tự nhiên, và sự mau mắn có thể làm cho quân hàng có vẻ hùng mạnh hơn. Tôi đâu có rảnh về các đội hình thao diễn quân hàng. Nhưng có được ý kiến nói trên là tại vì sau khi tập luyện ở thao trường về tôi nghe được các danh từ sau đây :

Ú-Na, ú nần. Chị X. trông thấy một chị ở Trung đội II mập mạp, đi bước ngắn vì đội hàng đầu di chậm nên X cứ đi cho vừa tốc độ với chị em, thành ra trong chị em có tiếng tả X. là :

« Một cục ú nà, ú nần ». Các từ ngữ này không diễn tả được hết bộ tịch của X. mà tôi thì cũng thiếu tiếng để tả nó nữa. Tôi cứ nhớ tới cái bộ đi bước ngắn của cô mập ấy, tôi chỉ thấy toàn là ngực, mông và đôi vai tròn cử động mà thôi. Tròn trịa, người gọi là ú na. Có ngắn người gọi là ú nần. Nhưng lúc X. đi ra về thì lại khác, vì nó đi nhanh, ngực nó, đùi nó chỉ cử động vừa với bộ đi và theo đà chuyển động chung. Bây giờ thấy nó bớt mập bớt nức ních. Vì vậy mà tôi thấy nên đi lẹ, đi thưa hơn có lẽ là đẹp hơn.

(Còn tiếp)

THỦY HỬ

HẢO HÁN RẠCH LƯƠNG SƠN — tục truyện

Đông-Đô, Thị-Nại-Am soạn — *Bản dịch của* TỪ-VI-LANG
SỐ 178 Kim-Thánh-Thán phê bình — Thầy-Gòn chú thích

HỒI THỨ 23

Tây môn-Khánh bật cười :

— Cái bà phải gió này ! Lúc nào cũng đùa được !

Rồi hắn đứng dậy, cười hinh hích, bỏ ra về. Dần dần trời tối mò. Mụ Vương vừa thắp được ngọn đèn, đang định ra đóng cửa, lại đã thấy Tây-môn-Khánh mò tới ! Hắn vẫn ngồi vào đầu cái ghế dài phía dưới bức rèm treo và mắt lại chăm chăm ngó sang cửa nhà Cả Võ. Mụ Vương hỏi :

— Đại-quan-nhân xơi chén "Hòa-hợp-thang" nhé ?

— Tốt lắm. Bà cho ngọt hơn một chút.

Mụ Vương đem ra, hắn ăn xong, ngồi nghỉ một lúc lâu, rồi mới đứng dậy :

— Bà ghi tiền vào sổ, ngày mai tôi đến trả tất cả.

— Không sao! Chúc Ngài về ngủ cho ngon giấc. Sáng mai lại tới chiếu cố cho.

Hắn chào mụ, rồi lại tủm tỉm cười ra về trong bóng tối...

Sáng hôm sau, trời tạnh ráo, Mụ Vương vừa hé cửa nhìn ra ngoài đã thấy anh chàng mê gái lượn lờ quanh quẩn trước nhà. Mụ thầm nói một mình :

— Anh chàng "nhặng xanh" này vo ve dữ quá ! Lượn sát sàn sạt. Rồi anh sẽ biết tay già: mụ sẽ phết một tí mật ngọt lên ngay cái mũi anh, khiến anh đánh hơi thèm chết đi mà không liếm được, ấy mới là điên người ! Hừm! thằng cha này ngồi trong huyện vòi vĩnh người ghê lắm: Chuyến này mình quyết làm cho hắn phải van lạy, xin tới nạp dao cho mình nắm đằng chuôi mới nghe !

Nói rồi mở rộng cửa hàng, đi sửa lò quạt than, sắp đặt ấm chén pha trà. Tây-môn-Khánh ngoài đường trông thấy, liền ghé vào ngồi xuống chiếc ghế dưới rèm, và lại quay mặt nhìn sang cửa nhà Cả Võ chăm chăm. Mụ Vương giả vờ như không thấy hắn, cứ chăm chú quạt than đun nước, không bước ra chào mời một lời. Hắn nóng ruột gọi :

— Bà ơi, rót cho vài chén trà nào.

Bấy giờ mụ mới cười nói :

— Đại-quan-nhân đã đến đấy ư? Chà ! Lâu quá rồi, luôn mấy tháng nay già không được gặp ! (1) Mời Ngài ngồi chơi.

Mụ pha trà xong, rót hai chén bưng ra, đặt trên bàn. Tây-môn-Khánh nói :

— Bà ơi, hãy ngồi đây bồi tiếp cho tôi uống chén trà !

— Tôi đâu phải người đẹp để Ngài «đối bóng» !

Tây-môn-Khánh cười nói một hồi rồi hỏi :

— Này Bà, nhà sát vách đây bán gì vậy ?

— Người ta bán bánh lá khoai nhân thịt nạc mỡ, quấy vào canh sốt nguội, hòa bột nếp tẻ, pha sữa đằng cay, rắc bột tiêu chua ngọt !

— Phải gió ở đâu ấy ! Lúc nào bà cũng bông đùa được.

— Tôi không đùa bông, nhà người ta có "ông nhông" làm chủ.

— Bà ơi, cho tôi nói chuyện chút : Thấy nói nhà ấy làm bánh bao ngon lắm, tôi muốn sang bảo họ làm cho dăm chục chiếc. Không hiểu họ có nhà, hay đi vắng ?

— Muốn mua bánh bao, cứ đợi lát nữa ông ấy về đến phố này mà mua. Đến nhà đàn cửa người ta làm gì ?

Tây-môn-Khánh lại đánh trống lảng :

— Bà nói phải đấy.

Hắn uống cạn chén trà, ngồi một lát nữa, rồi đứng dậy nói :

— Bà ghi tiền vào sổ.

— Vâng, già xin ghi cẩn thận.

Tây-môn-Khánh tủm tỉm cười bỏ đi. Mụ Vương ngồi trong nhà trông ra, thấy hắn chẳng có đi được xa : Hắn đảo qua bên Đông một cái, đứng lấm lét nhìn ngó, rồi lại lượn về bên Tây, và lại đứng liếc ngang liếc dọc như rình mò. Hắn lướt qua lượn lại trước nhà bảy tám lần như thế, rồi lại...ghé vào phòng trà của mụ ! Mụ lại bỗi mỉa :

— Kìa, chào Đại-quan-nhân ! Thật hiếm thấy ! Đã lâu lắm, nay già lại mới được gặp !

Hắn bật lên cười, rồi moi ra một lạng bạc trao cho mụ :

— Bà ơi, cầm tạm làm tiền trà.

Mụ cười hỏi :

— Sao nhiều thế này ?

— Bà cứ cất đi.

Mụ tủm tỉm cười, thầm nghĩ :

— Mắc mẫu rồi ! Anh chàng chó d. này có chạy đằng trời !

Mụ đem bạc vào cất đi, rồi quay ra bảo :

— Già thấy Ngài có vẻ còn « khát » lắm. Vậy hãy uống chén trà tươi nhé ?

— Sao Bà đoán trúng thế ?

— Có gì mà không đoán ra ? Người xưa có nói : « Trông mặt mà bắt hình dong » con... mắt ươn ướt ắt lòng khô khan (2). Những sự quanh co rắc rối khó hiểu gấp mấy, già còn đoán ra được nữa là !

— Tôi đang có một chuyện u uẩn trong lòng đây. Bà nói trúng, xin đãi năm lượng bạc ?

Mụ Vương mỉm cười hóm hỉnh :

— Già chẳng cần ba nghĩ bảy dò. Chỉ lét mắt một cái đã đoán 10 phần trúng phóc ! Ngài hãy ghé tai gần đây nghe thử : Hai hôm nay bước đi hấp tấp, chân vấp phải lạc lè, nhất.

(Còn tiếp)

(1) Nói mỉa như chọc vào họng « Ngài » !

(2) Nguyên văn là: « Thấy người chẳng hỏi béo gầy. Cứ xem cái mặt biết ngay tức thì » (Nhập môn hưu vấn vinh khô sự. Quan trước dung nhan tiện đắc tri).

Thuốc SÁN LÃI
NGƯỜI LỚN và CON NÍT
SANTONIAL
trị: LÃI ĐŨA LÃI KIM
THUỐC BỘT NGỌT. DỄ UỐNG
PHARMACIE DUYỆT 133 TRẦN Q.KHẢI TÂN ĐỊNH. SAIGON
BÁN KHẮP NHÀ THUỐC TÂY

BÁO HÀNG NGÀY
ĐỌC GÌ HAY ?
Đọc Ngôn-Luận

XI-RÔ CON CỌP CHAI MỚI

Kể từ 25-3-63 Xi-rô Con Cọp : Cam, Chanh, Lựu, Bạc Hà, Framboise, sẽ đóng vô 2 loại chai : chai thường 63cl, quý vị vẫn quen dùng và chai mới rất mỹ thuật, CHAI HỘT GẠO. Cả 2 loại chai, phẩm chất Xi-rô đều như nhau.

Tinh chế với đường nguyên chất và hương liệu trái cây, thảo mộc chọn lọc, tươi tốt và nhiều sinh tố, từ lúc chế biến trong phòng lạnh cực tinh sạch đến lúc vô chai toàn dùng máy móc, dụng cụ tối tân không cần đến tay người. Xi-rô Con Cọp phẩm chất vô song và cực tinh khiết, khác hẳn các thứ xi-rô pha chế theo lối thủ công nghệ.

Hương vị tuyệt hảo của Xi-rô Con Cọp làm vừa ý mọi người và riêng thích hợp với các trẻ em, trong những ngày nóng bức, cần có thức giải khát tiện dụng, ngon lành và hoàn toàn hợp vệ sinh. Xi-rô Con Cọp CHAI HỘT GẠO tuyệt đẹp dễ làm quà biếu rất lịch sự, được ưa chuộng khắp nơi nhứt là trong các gia đình đông em nhỏ.

TÌM VIỆC

— Sinh viên Y khoa, đứng đắn, Cựu học viên Lycée Yersin ở Đà lạt, đã từng dạy nhiều nơi. Nhận kèm trẻ em tại tư gia theo chương trình Pháp hoặc cộng tác với các trường tư thục ở Sàigòn. Mỗi ngày 1g.30. Điều kiện dễ dàng. Có xe, có thể đi dạy xa ở bất cứ nơi nào. Tiền học 1000đ. mỗi tháng. Thư cho Jean 37 đường Lý Trần Quán Sàigòn.

— Sinh viên Đại Học Sư Phạm, có tú tài II Pháp (série math) nhận kèm học sinh từ lè Moderne hay Đệ Nhị trở xuống về môn Pháp văn, Toán, Lý Hóa. Xin liên lạc với Trần văn Cảnh, 68 Đinh công Tráng Tân Định.

TAM TINH
HẢI CẨU
BỔ THẬN HOÀN
SỐ 2
Trị MỘNG-TINH, DI-TINH HUỢT-TINH, THANH-PHẾ, BỔ THẬN, BỒI-TINH và BỒI BỔ SỨC LỰC.
Có 2 loại : hoàn mật và viên dẹp Đồng giá : 32$50. Nhà thuốc Bắc nào cũng có bán.
VÕ-VĂN-VÂN
Dược -Phòng
201-211 Nguyễn-thái-Học
— SAIGON —
Kiểm nhận B.Y.T. số 155

TRỊ
THẬN

TRỊ
TIM BAO-TỬ
SỐ K.N.274 ... 1-62
SƯNG SỔ, HO SUYỄN, LỞ TAI, LỞ MŨI, VÀ CUỐNG HỌNG.
TRƯƠNG CHẤN GIANG
106 Đ Ngô Quyền, CHỢ LỚN

NGUYÊN TỬ BẠN hay THÙ ?

(Tiếp theo) TỪ-CHUNG sưu tầm

LẬP MỘT CĂN CỨ TRÊN TRỜI CAO

Để đi xa, thật xa, người ta cần nhiều nhiên liệu, thực phẩm. Đối với cuộc du hành không gian cũng vậy, phi hành gia cũng cần nhiều nhiên liệu, thực phẩm, và dưỡng khí để thở.

Như thế rõ rệt là nếu ta đổ xăng đầy ứ các thùng từ ở nhà đi, thì không lợi bằng đi đến tận chỗ nào hết trạm xăng hãy đổ thật đầy tất cả các bình.

Đối với chiếc xe thế nào, thì đối với phi thuyền cũng thế nếu bắt phi thuyền phải tự dùng nhiên liệu để vượt ra khỏi sức hút của trái đất sẽ phí quá nhiều nhiên liệu. Lập được trạm ở trên cao, rồi phóng phi thuyền từ đấy đi, thì phi thuyền sẽ dự trữ được nhiều nhiên liệu hơn.

Nguyên tắc đặt trạm ấy, người ta đã áp dụng cho phi cơ người ta đã dùng phi cơ lớn chở xăng để tiếp tế cho phi cơ phóng pháo hoặc là người ta dùng pháo đài bay để phóng phi cơ hỏa tiễn, chỉ khác là với phi cơ việc làm này ở trên cao vài cây số, còn đối với phi thuyền thì sự tiếp tế ở trên độ cao vài trăm cây số.

Trạm không gian hình bánh xe

Ở cao như thế trạm phi thuyền có thể bay quanh trái đất, và lập được một trạm như thế không phải là một công việc dễ dàng.

Hình thù trạm không gian chắc là sẽ theo hình bánh xe. Trạm vừa quay theo trái đất, vừa quay trên trục nên sẽ tạo được một trọng lực giả tạo, hầu làm cho việc tiếp tế nhiên liệu được dễ dàng hơn. Nhờ trạm quay theo trục mà hướng đi từ bên ngoài thành vào trong ở trục có thể tương đương với hướng đi lên, và ngược lại đi từ trục mà ra ngoài bờ thì tương đương với hướng đi xuống ở dưới trái đất.

Lập được trạm trên không trung rồi, thì vấn đề khó khăn tiếp theo là vấn đề tiếp tế nhiên liệu, thực phẩm, dưỡng khí cho những người phụ trách coi trạm. Có lẽ là hàng tuần sẽ có hỏa tiễn từ dưới đất lên trạm, hệt như là tàu thủy từ hải cảng ra hải đăng để cung cấp cho nhân viên đủ mọi thứ cần thiết.

Cuộc sống ở trên trạm sẽ khác xa với cuộc sống dưới trái đất. Ở dưới mặt đất ta dùng nước, và thở không khí tự do, nhưng ở trên ấy, thì nước và dưỡng khí là những thứ khan hiếm và rất quý. Do đó mà giá trị của các thứ này đều bị đảo ngược. Một mẩu bánh có thể là sẽ giá trị gấp bội thỏi vàng.

Vì sự hiếm hoi này, mà khoa học trù tính xử dụng lại những vật đã dùng rồi. Ví dụ như nước đã uống rồi bài tiết ra ngoài sẽ được lọc để dùng lại. Ví dụ như hơi thở của nhân viên bài tiết thán khí, thì thán khí ấy được xử dụng để nuôi những thứ nấm nhỏ vi ti, mà công dụng là vừa cung cấp dưỡng khí, vừa cung cấp thực phẩm.

Trên trạm không gian ấy, các nhà bác học sẽ lập những phòng thí nghiệm, mà một bộ phận quan trọng nhất sẽ có công tác coi máy điều hòa nhiệt độ của trạm vì lẽ, phía trạm hướng về mặt trời thì nhiệt độ sẽ nóng hơn 100 độ, nghĩa là để bình nước thì bình nước tự nhiên sôi, còn phía trạm hướng về trái đất thì lại lạnh ngắt, để nước trong bình thủy thì nước sẽ đóng băng làm vỡ bình thủy.

(Còn tiếp)

GIÁN ĐIỆP HAI MANG

TRUYỆN TRINH THÁM ĐẤU TRANH CHỐNG CỘNG

SỐ 78 (Tiếp theo) LƯƠNG-QUÂN phóng tác

CHƯƠNG 9

MẺ LƯỚI CUỐI CÙNG

Nhanh nhanh lên ! Anh còn đứng ngẩn mặt ra đó làm gì ?

Hắn vẫy tay ra hiệu cho Khánh và Cương. Cương đi ra đầu tiên. Khánh theo sau chàng, tay súng vẫn không chịu hạ. Ánh đi cuối cùng.

Ba người theo nhau xuống hầm rượu, vào trong căn phòng mà bữa trước Cương nhìn thấy cái tử thi treo trên móc sắt.

Nguyên Hương ngồi trên một cái ghế gỗ đẽo thô sơ. Tay chân nàng bị trói chặt vào thành và chân ghế. Nàng nhìn Cương đăm đăm, mặt xanh lợt, song cặp mắt vẫn giữ được bình tĩnh. Phải can đảm lắm, Cương mới dám nhìn lại nàng.

Tên Yềng đứng ngay cạnh cửa. Khánh tiến thẳng lại góc nhà, chỗ có thể canh chừng Cương một cách chắc chắn nhất.

Ánh cởi bỏ áo choàng, rồi mở tủ lấy một tấm áo «bờ lui» bằng vải sơn không thấm nước. Giọng hắn lạnh lẽo, rõ ràng từng tiếng :

— Theo kinh nghiệm của tôi thì phương pháp mạnh bạo nhất bao giờ cũng có kết quả nhanh chóng. Chúng ta không còn đủ thì giờ để "thuyết phục" nữa. Dầu sao đi nữa, chúng ta cũng không thể để cô gái này ra khỏi Bình Tiên.

Hắn nhìn Cương và tiếp :

— Tôi sẽ khoét mắt bên trái nó trước, khoét ngay trước khi hỏi. Sau đó, tôi mới bảo nó nói tên anh. Nếu nó không chịu nói, tôi khoét đến mắt thứ hai. Tôi tin chắc rằng nó sẽ phải nói, nếu nó biết họ tên anh. Nhiều kẻ bướng bỉnh đã qua tay tôi và không một tên nào cưỡng nổi với phương pháp này.

Cương lạnh toát cả chân tay và cảm thấy mặt mình tái đi. Chàng nhìn Ánh bước lại gần Nguyên Hương, trong khi nàng nhìn hắn bằng một cặp mắt hoảng hốt, thất thần.

Ánh cúi sát xuống mặt nàng, gằng thêm :

— Tôi để cho cô một cơ hội cuối cùng. Vậy cô có biết tên hắn không thì nói? Cô nghe rõ những câu tôi vừa nói rồi chứ. Tôi không dọa cô đâu

Nguyên Hương nói không ra hơi :

— Tôi không biết người ta là ai cả. Anh đừng động đến người tôi!

Ánh nhếch môi tủm tỉm cười. Hắn túm tóc nàng kéo lật ngửa đầu lại đằng sau và nói :

— Tôi làm gọn gàng lắm, nhưng tôi báo trước cho cô biết là đau lắm đấy nhé.

Vừa nghe Nguyên Hương rú lên một tiếng khiếp hãi, Cương bất ngờ bật lên nói :

— Khoan đã !

Ánh nhìn chàng, mặt sa sầm

— Còn gì nữa đây ?

Cương gượng mỉm cười :

— Anh buông cô ấy ra. Có nhiên là cô ấy biết tôi là ai. Đích thực tôi là nhân viên của đại tá Chính đây. Cô Khánh nói đúng. Tôi đã lừa các anh.

Ánh đứng sững người. Một lát, hắn rít răng hỏi lại chàng :

— Anh nói thật đấy chứ ?

Cương gật đầu :

— Đã đành. Không thế, bộ các anh tưởng tôi để mất thì giờ len lỏi vào tổ chức của các anh làm gì ? Nếu cô này không nửa chừng phá bĩnh, chỉ nội vài ngày nữa là tôi cho các anh vào nhà giam tất cả. Thật là rủi cho tôi. Nhưng thôi, không hề gì. Các anh có thắng keo này cũng chẳng được bao lâu nữa đâu.

Ánh từ từ buông tay Nguyên Hương ra. Hắn tiến thẳng lại trước mặt Cương, vung tay tát thật mạnh vào mặt chàng và cười gằn, nói :

— A ! Té ra mày lừa chúng tao đấy ! Hay lắm, rồi mày sẽ biết tay tao !

°°°

Cương nhủ thầm : « Phút này mà không liều thì không bao giờ còn có cơ hội nữa », đồng thời chàng nhanh nhẹn chụp luôn lấy cổ tay Ánh. Chàng kéo xoay người hắn đi một vòng rồi giơ chân đạp thật mạnh vào lưng hắn cho ngã nhào vào Khánh đang đứng ở góc phòng.

Đúng lúc chàng có những cử động đó, Khánh nâng mũi súng và nhắm bắn luôn vào chàng. Vùng vẫy để chống đỡ. Ánh nhảy chếch sang một bên và do đó hứng ngay viên đạn vào giữa trán. Đang đà bị xô mạnh, cả thân hình hắn lăn kềnh vào người Khánh và kéo nàng ngã theo xuống sàn.

Cuộc phản công của Cương bất ngờ đến nỗi làm cho Yềng kinh ngạc, đứng đờ ra tại chỗ mất một lát. Lợi dụng phút ưu thế đó, Cương nhảy băng lại góc phòng. Chân chàng dầm mạnh xuống tay Khánh khi nàng toan với nhặt khẩu súng vừa bị rớt. Chàng cúi khom người, quật một đòn như trời giáng xuống đầu Khánh. Cô gái ngất lịm ngay, nằm yên bất động.

Chàng xoay người lại vừa kịp để chặn Yềng đang đâm nhào tới như một con trâu điên. Luồn đầu xuống tránh một trái đấm thẳng của Yềng, chàng vận dụng tất cả sức mạnh vào nắm tay và đấm móc ngược lên. Yềng bị hất ngã ngửa vào tường, đầu bị dập mạnh, ngất luôn.

Cương thở hắt ra một tiếng khoan khoái, tay xoa vết đau, miệng mỉm cười nói với Nguyên Hương :

— Nhờ trời chúng ta thoát bước hiểm nghèo rồi. Cô thấy trong người thế nào ?

Vừa hỏi chàng vừa cúi xuống nhặt khẩu súng lục của Khánh, rồi đi lại cởi trói cho Nguyên Hương.

Nàng lả người vào tay chàng, mặt tái mét và run lẩy bẩy, hơi thở đứt khúc, rộn lên từng cơn. Mãi sau nàng mới trấn tĩnh được, gượng mỉm cười với chàng :

— Em vẫn tin chắc là anh sẽ gỡ mối nguy cho em mà. Không một lúc nào em nghĩ là chúng nó có thể thắng nổi anh.

— Ồ, cô đừng lạc quan vội. Chúng ta chưa hoàn toàn thoát nguy đâu.

Chàng vòng tay đỡ nàng và hỏi :

— Lê Danh bây giờ ở đâu ?

— Anh ấy đang trên đường tới đây. Tôi có báo cho anh ấy biết là tôi vào chỗ này.